

[21st November 1955]

IV.—SITTING OF THE HOUSE.

SRI M. KALYANASUNDARAM : Sir, the Business Advisory Committee met this morning and reached some tentative decisions with regard to the sittings of the House. May I know from the Hon. Leader of the House what those decisions are.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : The Business Advisory Committee has decided that three days should be allotted for the discussion of the States Reorganization Commission's Report. If necessary there will be a night sitting also, and that will be decided to-morrow. If, after seeing the trend of discussion to-morrow, it is found that more time is required for discussing the Report, we will sit to-morrow night between 9 and 12 o'clock. Various Bills of which notice has been given will be taken up on the 24th. On the 25th, we will discuss the supplementary grants and we have allotted two hours for that purpose. On the 26th, we will discuss the 'Appropriation Bill in connection with the supplementary grants and we have allotted half an hour or one hour for it. After that, the rest of that day will be allotted for non-official business. We hope to rise on the 26th itself. But if there is any business pending on that date, we will have to sit on the 29th. A decision as to whether there will be a sitting on the 29th or not will be taken on the 25th.

The hours of sitting from to-morrow will be between 9 a.m. and 1-30 p.m. The hour of commencement has been changed from 8-30 a.m. to 9 a.m. and this half an hour has been given as a winter allowance.

V.—REPORT OF THE STATES REORGANIZATION COMMISSION, 1955.

* **THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :** Sir, I beg to move—

“ That the Report of the States Reorganization Commission be taken into consideration.”

The report of the Commission has been before the public for some time past and there has been a good deal of discussion in the Press and on the platform. Various political organizations also have discussed the subject. Apart from discussion, there has been a certain amount of agitation also in the various parts of the country with regard to the various recommendations made by the States Reorganization Commission. In considering the Commission's report, we have to bear in mind that this is a subject in which it will not be possible to secure unanimity on every point coming up for consideration. It is possible to have a variety of opinions about the various topics considered by the Commission. Even with regard to the necessity for, and the basis of, reorganization, there is a great deal of difference of opinion. The majority opinion and what arrangements will be in the best interests of the country will have to be borne in mind in approaching this very complicated subject.

21st November 1955]

[Sri C. Subramaniam]

Sir, the States Reorganization Commission has come to the conclusion that the time is ripe to take up the question of reorganization of the various States. Having taken up this matter, having considered it, a Commission having been appointed and various recommendations having been made, it will not be wise at this stage to postpone the consideration of this matter. In the interests of all, it is better that this matter is decided once and for all and that the States are reorganized almost on a permanent basis so that this question of reorganization will not be coming in between when we are considering more important matters of economic development. Therefore, it is better that we reach quick decisions on this matter and that those decisions are implemented as quickly as possible.

12-20
p.m.

One important factor which we have to bear in mind in considering the various recommendations made by the States Reorganization Commission is that we are not setting up separate independent States. India continues to be one unit and one Union and to suit administrative conveniences we want to reorganize the various States for better and more efficient administration. It is only from that aspect that these recommendations have been made. But, unfortunately, some people seem to think as if we are constituting separate independent States. On that basis many agitations have been carried on that certain border areas should be included either in this State or that State. This question should not be approached from that aspect at all. On the other hand, the approach should be made from the aspect of administrative convenience and what would be best for the efficient and better administration of the various States concerned. It is only from that aspect that language becomes of considerable importance in reorganizing the States. In a democratic set-up it is necessary that the people should be able to follow the proceedings of the Legislature and the various orders issued by the different administrative departments. Therefore, it becomes necessary for the purpose of bringing into the picture the people also in the various administrative and legislative matters that the proceedings should be carried on in a language which should be understood and which is possible of being understood by the people as a whole. Therefore it was that the Congress took up this question of reorganization of States on a linguistic basis, purely on the basis of making the people participate in the administration of the country. But in considering this question of linguistic reorganization of States, various other questions also come into the picture. The States Reorganization Commission has recommended that language should not be the sole test for the reorganization of the States and that there are other important matters also which will have to be taken into consideration. They have given very cogent and weighty reasons for that recommendation. I am sure that very many hon. Members would agree that those recommendations are quite just and fair and that it may not be possible in the present set-up of our country to have purely unilingual States. Even with the best of methods adopted for the reorganization of States on a purely linguistic basis, we will find even after such

[Sri C. Subramaniam] [21st November 1955]

a reorganization that in the various States there would be substantial minorities speaking other languages. Therefore, language should not be the sole criterion and sole basis on which this reorganization should be made. Other administrative conveniences also will have to be taken into consideration. That is the recommendation of the States Reorganization Commission. We have to agree with this recommendation and I am sure hon. Members will bear in mind this very important aspect which has been fully discussed by the Commission.

Another important thing which the Commission has recommended and which has to be borne in mind by all of us in considering this Report is that the unity and integrity of the country should in no way be jeopardized by linguistic considerations or regional considerations. Therefore, when we consider this question, we will have to keep in mind this all-important aspect, the most important aspect, that is, the preservation of the unity and integrity of the country. This problem should not be approached from an angle in which we want to have separate independent States for the various areas. This may not be the proper occasion to consider those questions. The Report of this Commission and the proposed reorganization of the States are based purely on the preservation of a unified and integrated India. Therefore, any other approach will be irrelevant for the purpose of discussing this Commission's Report. It may become relevant on some other occasion for some other purposes. (Interruption.) The Hon. the Leader of the Opposition wants to know for what other purposes it may be relevant. For certain political purposes, for use by certain political parties it may become necessary. But in considering the Report of the States Reorganization Commission, those considerations will not be quite relevant. That is what I want to submit to the hon. Members. Therefore, keeping in mind the unity and integrity of India we will have to consider the various proposals made by the Commission. In considering the various recommendations we find that there are certain broad aspects on which there is no difference of opinion. Even with regard to the various regions, whether they should go into a particular State or not, there is no difference of opinion. With reference to certain other areas, there is some difference of opinion. Perhaps even the persons who claim those areas are aware that their case is weak. But still so that they may not be accused of having failed to put forward their claims, they put forward their case. They do so only for the purpose of satisfying the people and so that they may say that as a matter of fact, they pressed this point of view but still they could not succeed. There are other areas about which there is keen controversy whether that particular area should go to this State or certain other State. There is bona fide difference of opinion with reference to those areas. We will have to consider those areas particularly and make recommendations. This Assembly perhaps should be able to make recommendations with reference to those areas as far as our State is concerned. In approaching this controversial question also we will have to bear in mind that such questions and disputes will have to be

21st November 1955] [Sri C. Subramaniam]

resolved in a peaceful way. When we are preaching that even in respect of international questions and disputes, peaceful methods should be adopted for the purpose of resolving them, certainly it would be anomalous that we should be indulging in violent activities for the purpose of resolving these difficulties. Unfortunately, some people seem to think—not in this part of the country but in other parts of the country—that by breaking heads or damaging properties it would be possible to reinforce their arguments in respect of their claims to certain areas or the various opinions held by them. That will not solve any problem. On the other hand, it will complicate problems. Therefore, the people of the country as a whole should approach this question not as a question on which we should have violent controversies. These are questions which should be resolved peacefully. These are capable of resolution by peaceful methods. So, I am sure this Assembly will not approve of the violent activities—there may not have been any violent reaction or violent activities in this part of the country—which may be carried on in any part of the country. As far as our State is concerned, I am sure that at no time people here would indulge in violent activities for reinforcing their own points of view or for strengthening their own points of view. (Interruption.) Yes, Mr. Vinayakam is included in this. (Laughter.) If we have to find a peaceful solution for the various controversial questions, the methods to be adopted are quite simple and are obvious. If there are disputes between two States with reference to any particular area, they could be settled by mutual discussion and mutual agreement. If that mutual discussion and mutual agreement is not possible or if it fails, some arbitration will have to be done with reference to that. After all, we cannot be judges of our own causes. If a fair, independent and just body has to arbitrate in this matter, certainly we will have to accept its decisions. Till those decisions are given by the body, it is open to us to reinforce our arguments with various facts and figures from the various points of view and put forward our own case before that arbitrating body. But, once that body gives its decision, we cannot go on agitating for varying that decision. That will lead us nowhere. At that rate, we can never reach any conclusion at any time. Therefore, I would appeal to the hon. Members of this House to bear this aspect also in mind. For resolving these disputes and controversies, we will have necessarily to adopt peaceful methods. If we are to adopt a peaceful method, it could either be by arriving at mutual agreement or by arbitration by a just and independent body. Once a decision is reached, we should be bound by that decision just as we are bound by a decree of a court of law when we go before a court. There may be an appellate body and a supreme appellate body also. What I wish to emphasize is that when a decision is reached, it should be possible for us to reconcile ourselves to that decision. If we decided to carry on an endless agitation for our own point of view, all our time will be occupied only in that and we will have no time to engage ourselves in the various developmental activities which as a matter of fact have gone to the background because of the reorganization proposals before the country. So, it is necessary to

12-30
p.m.

[Sri C. Subramaniam] [21st November 1955]

reach quick decisions, as I have already stated to set at rest the various matters in dispute now, and then engage ourselves in fulfilling the Second Five-Year Plan which will be taken up very soon. Therefore, that should be the approach which we will have to make with reference to this matter.

I shall now place certain facts before the House. I am sure hon. Members would have already gone through the report of the States Reorganization Commission. I should like to apologise to the hon. Members for the delay caused in supplying copies of this report to the hon. Members. Though we have received the railway receipt long ago, the parcel containing these reports was miscarried and it was with very great difficulty we were able to get at the parcel and distribute the copies to the hon. Members. Even before this, we were able to supply a few copies to the Leaders of Parties so that they may make use of them before the matter came up for discussion before this House. Moreover, the report has been fully published in the various papers. I am sure all the hon. Members interested in this question would have gone through the report published in most of the papers very carefully even before they received copies of the same, and would have become conversant with the various recommendations that the Commission has made and would have also come to some tentative conclusions or decisions with reference to those recommendations contained in the report. Therefore, the delay in supplying copies of the report may not have been a great handicap to the hon. Members in view of the co-operation of the Press in the matter by publishing the report in full in almost all the papers. Now, I shall deal with the various aspects in the Commission's report as far as our State is concerned.

Territorial changes in respect of the Madras State arising out of the recommendations of the States Reorganization Commission are as follows:—

- (1) Separation of Malabar district from Madras State and its inclusion in the proposed Kerala State. That is one recommendation of the Commission.
- (2) Separation of South Kanara district and its inclusion in the proposed Karnataka State, excluding Kasaragod taluk which will merge with the proposed Kerala State. As far as South Kanara is concerned, the proposal is to separate the Kasaragod taluk and merge it with the Kerala State. The rest of the South Kanara district will then go to the Karnataka State.
- (3) Separation of Kollegal taluk of Coimbatore district and its inclusion in the proposed Karnataka State.
- (4) Transfer of the five taluks, viz., Thovala, Agastheeswaram, Kalkulam, Vilavancode and Shencottah from the Travancore-Cochin State to Madras State.

These are the recommendations with reference to the Madras State. These will be the territorial changes if the recommendations

21st November 1955] [Sri C. Subramaniam]

are accepted. Each of these recommendations requires some study. As far as the Malabar district is concerned, it has always been considered by this Government that when and if a Kerala State is to be formed, Malabar district should go with the Kerala State. That was the recommendation which we made to the States Reorganization Commission also. Even with reference to Malabar district, there has been some agitation in the border areas adjoining the Coimbatore district that certain villages or certain areas are predominantly Tamil and so they should go along with the Madras States. But, the States Reorganization Commission for the purpose of reorganizing the States has mainly taken the district as a unit in certain cases. In certain other cases, it has taken as the unit taluks. It has not stopped with that. In certain cases, even taluks have been subdivided. Having laid down the principle that the district should be the unit, the Commission has taken into consideration firkas also when the necessity arose. So, if it is possible for us to make out a case that there is necessity to go into the lesser, or I should say, smaller unit, just like villages or firkas, for the purpose of administrative convenience even apart from language, it will be helpful so that certain border areas in Malabar district also may join the Madras State as they already remain with the Madras State. As far as this is concerned, it is a matter for consideration whether it would be possible to convince the Parliament that it is necessary to go into the small units, that is, units which are smaller than districts or taluks. If we could make out a case that it is absolutely necessary to do justice to the areas concerned, it will perhaps enable us to take up these matters with the authorities concerned. I am sure that the hon. Members, in the course of the discussion, will be able to make out a case, if they think it necessary and possible in respect of specified areas, so that it may be possible for us to place before the authorities concerned our constructive viewpoints. As far as this is concerned, the main areas concerned will be the Palghat area, or some areas of the Palghat taluk. This may be taken into consideration by the hon. Members. If they place any facts before this House in respect of these matters, they will be taken into consideration by the Government in making their own recommendations to the authorities. The authorities also will be provided with a copy of the Proceedings of this House. I am sure they will go into the matter and arrive at proper and just decisions.

In considering the question of the Malabar district, one point of view which we placed before the States Reorganization Commission, will have to be placed before this House also for consideration. There are certain forest areas adjoining the Coimbatore district which are being administered by our Forest Department. The approach to these forests is from the Coimbatore district. As it is, there is no approach from the Malabar district. I can give an instance now. The Kollengode forest which has been leased to the Madras Government is now being administered by them. It is adjoining the Coimbatore district and the approach to this forest is from the Coimbatore district and there is no approach from the Malabar district. As far as the people living in that area are

12-40
P.m.

[Sri C. Subramaniam] [21st November 1955]

concerned, they are purely Tamilians. They are aboriginals and they speak only Tamil and a dialect of Tamil. Therefore, it should be for consideration whether these forest areas should not be retained in the Madras State itself. That fact was brought to the notice of the Commission but unfortunately they even refused to take notice of this point of view put forward by the Madras Government. Therefore, I am sure, that this Honourable House will consider this question also and perhaps make necessary suggestions in respect of that matter. It is not a question of merely trying to grab any territory. If that is so, we would have had a larger State than what is contemplated now. But it is a question of administrative convenience. Not only administrative convenience, another aspect also will have to be taken into consideration which has been specifically mentioned in the Report of the States Reorganization Commission, namely, that as far as possible, the natural wealth available to the various States should be justly distributed. The forest wealth is a very important natural wealth and now we are to hand over the entire Malabar district which has got very rich and extensive forest areas. We are handing over the Kollegal taluk which is a major forest area as far as our State is concerned. Our forest wealth will be considerably reduced after its separation from the Madras State. Therefore, there is a good case—I am not putting forward the point of view of the Government but my own personal point of view—for retaining certain forest areas in the Malabar district adjoining the Coimbatore district in the Madras State. So, as far as Malabar is concerned, there are not many controversial issues involved except the few points which I already mentioned.

Then, we come to South Kanara. As far as South Kanara is concerned, except the Kasaragod taluk, the rest of the district should go to the Karnataka State, according to the Report, and there is no dispute about it. But with reference to the Kasaragod taluk, there is a certain amount of difference of opinion. As far as the population is concerned, I may state that the Kasaragod taluk, taken as a whole, has got a Malayalam-speaking majority. But the point of view put forward by certain hon. Members belonging to South Kanara, is that the portion of the taluk lying north of the Payaswani river should be retained in South Kanara. I may also state for the information of hon. Members that even purely from the linguistic point of view and the language majority, 51 per cent of the people speak Malayalam and 49 per cent Kannada and Tulu. As I have already stated, language should not be the only consideration but other points also should be taken into consideration in arriving at final decisions. Therefore, we will have to examine the question of Kasaragod not merely from the point of view of language but also from the points of view put forward by the people who want that the area lying north of the Payaswani river should be integrated with the Karnataka State rather than integrated with the Kerala State. There has been a good deal of agitation with regard to that, not a violent agitation as in other parts of the country but a peaceful

21st November 1955] [Sri C. Subramaniam]

agitation. Here, I can give some figures so that hon. Members may understand the background of the case put forward for the Kerala State and the Karnataka State. We will find that in the Kasaragod taluk, taken as a whole, there is a preponderance of Malayalam-speaking population. If I remember aright, it is about 70 per cent or so. Now, if the taluk is to be bifurcated as suggested by some hon. Members, even then the persons whose mother-tongue is Malayalam, account for more than 50 per cent of the population in this taluk even north of the Chandragiri river, as may be seen from the following figures. One suggestion is that the Chandragiri river should form the boundary. Even if that is taken into consideration, we will find that out of a total population of 207,518, Kannada-speaking people number only 18,419, Malayalam-speaking people 111,237, Tulu-speaking people 52,398 and others 25,461. As far as the villages lying to the south of the Chandragiri river are concerned, out of a total population of 203,256, Kannada-speaking people number only 7,603, Malayalam-speaking people 184,470, Tulu-speaking people 5,862 and others 5,321. The position will be no better if we take Hosdrug sub-taluk as the area to be included in the Kerala State, the rest of the taluk being included in the Karnataka State. There is one suggestion that the Hosdrug sub-taluk may be added on to the Kerala State and the rest of the Kasaragod taluk to the Karnataka State. As far as the population goes, it does not improve matters. If the Hosdrug sub-taluk is taken into consideration and if the Payaswami river is taken as the boundary, the area lying north of the river would contain the following population:—

	Total.	Kannada.	Malayalam.	Tulu.	Others.
	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
Population ..	194,590	17,626	100,686	51,067	25,211
Percentage ..	..	9.05	51.74	26.24	12.95

Therefore, the percentage of the Malayalam-speaking population will be 51.74 as against 48.26 of others. As far as Tulu and Kannada are concerned, they are languages akin to each other which may go together for this purpose. If Malayalam is taken as a unit and the other languages as the other unit, there is not much of a difference in the percentage. That is why this aspect of the matter will have to be taken into consideration in arriving at a decision. In support of this bifurcation and for integration of the northern portion with the Karnataka State, various points of view have been put forward. They say that 34 out of the 36 Panchayat Boards in this area have passed resolutions urging the merger of the northern part of the taluk with the Karnataka State which perhaps goes to show to a certain extent the strength of public opinion in the matter.

12-50
P.n.

As far as land tenure is concerned, we find that the land tenure system prevailing in the northern area of Kasaragod taluk is completely different from the Malabar Tenancy System. Therefore, it is said that if this part is tacked on to Malabar district where the system of tenancy prevailing is completely different, it

[Sri C. Subramaniam] [21st November 1955]

will be very difficult to administer that area along with Malabar district. Because this area will have to go to Malabar district no separate district can be formed with reference to that area alone.

Kasaragod taluk consists of five revenue firkas, viz., Manjeshwar, Kumbbla, Kasaragod, Hosdrug and Nileshwar. Of these, the first three firkas, mostly situated to the north of Chandragiri river, constitute the main taluk while the last two form the sub-taluk of Hosdrug. The two portions form distinct units, geographically being separated to a great extent by the Chandragiri river—the main taluk being contiguous to the Puttur and Mangalore taluks and Hosdrug sub-taluk being contiguous to Malabar—with their independent administrative set-up having every office in the main taluk of Kasaragod with its counterpart in the Hosdrug sub-taluk, such as the District Munsif's Court, the Treasury and Taluk office, the Sub-Magistrate's office, the Police station, the Deputy Registrar's Office, the Sub-Jail and a number of other offices and institutions. Even now there is a separate set-up for these two areas and that is one of the points urged by the protagonists of this idea.

The Hosdrug sub-taluk is a separate administrative unit and for all practical purposes is an independent taluk by itself. The Court language in the Civil, Criminal and Revenue Courts of Kasaragod main taluk, i.e., the area north of Chandragiri river, is Kannada, while that of the Hosdrug sub-taluk alone is Malayalam. The Malabar Tenancy Act, as already pointed out, has been extended to the whole of this Hosdrug sub-taluk.

With reference to the social and cultural set-up including customs, literature, etc., of the northern portion of Kasaragod taluk, it is said that it is quite distinct from that of the southern part of the taluk adjoining Malabar district. Dress, customs and manners, mode of living, historical traditions, system of inheritance and computation of months according to eras, literary pursuits, forms of art, nomenclature, etc., which primarily constitute the cultural set-up in the northern part of the taluk have practically no affinity to those in the southern parts.

With regard to trade, industries and communications, it is said that from time immemorial, the trade relations of the people of the northern part of Kasaragod taluk have been close with Mysore and Coorg as also Puttur and Mangalore taluks of South Kanara, and that they have no trade or industrial relations with Malabar or the southern part of Kasaragod taluk. As a result of the northern part of Kasaragod taluk being close to Mysore and Coorg, as also Puttur and Mangalore taluks, there is a network of roads connecting this area with those parts and it is from Mangalore that the various commodities needed by this area are imported. Similarly, vast quantities of foodgrains have to be imported from Coorg, Puttur, Mangalore and other northern taluks of the district to this area. The economic life of the people of this area is, therefore, closely intertwined with the remaining Kannada areas of South Kanara

21st November 1955] [Sri C. Subramaniam]

district and the separation of this area from the rest of South Kanara district, it is said, will severely dislocate the economic life of the area without conferring any corresponding benefit or advantage by its inclusion within Kerala. In conclusion, the representationists have pointed out that any attempt to merge the whole of Kasaragod taluk in the Kerala State will seriously handicap the Kannadiga population inhabiting the northern portion of the taluk, which will be a misfit in the Kerala State. This aspect will have to be considered by this House and I am sure various points of view will be stressed particularly by Members coming from South Kanara district and also by Members coming from Malabar district. I am sure the case will be very ably argued by the hon. Members belonging to this House. I am sure a just decision will be reached and once a decision is reached it will be accepted and will be acceptable to all the Members of the House. As far as the recommendations with regard to the district of South Kanara are concerned, I am sure, various other points of view will be put forward by the various hon. Members.

Then we come to Kollegal taluk of Coimbatore district. From the very beginning we have been agreeable for the transfer of Kollegal taluk to the Karnataka State if it should be formed. In considering this question, we have to take into consideration the forest area lying in the southern part of the taluk. We sent up a representation to the States Reorganization Commission that for the purpose of reorganization of States on a linguistic basis it is not necessary to integrate the entire Kollegal area with the Karnataka. The southern area is separate and distinct and it is merely a forest area. Even a few villages situated therein are mainly Tamil villages. Therefore, taking these facts into consideration, it was represented, that the southern part should be kept intact with the Madras State, particularly in view of the poor forest wealth which will be left behind for the Madras State. That point of view was considered by the Commission but somehow it had been summarily dismissed. They did not favour this idea simply because they took up the idea that the taluk should be the unit. But in respect of other States they have split taluks into sub-taluks. But in this case they considered that taluk should be the unit. Therefore, this point of view whether, in view of the forest wealth which will be necessary for the development of the Madras State, it will not be necessary that the southern portion of Kollegal taluk should be retained in the Madras State itself should be considered. Such a course would not cause any injury or hardship to the Karnataka State for as it has been pointed out by the Commission itself, the Karnataka State will have vast forest wealth, and that being so, a small forest area (without any large agricultural population involved in it) being retained in Madras will not in any way prejudicially affect the Karnataka State. Therefore, in my view, there is a strong case for retaining this Kollegal forest area in Madras State. That aspect will also have to be considered by this House.

[Sri C. Subramaniam]

[21st November 1955]

Then, Sir, we come to the most controversial question, namely, the Tamil areas in Travancore-Cochin State about which there has been considerable agitation. As far as the recommendations of the Commission are concerned, they have recommended that five taluks—Thovala, Agastheeswaram, Kalkulam, Vilavancode and Shencottah should go to Madras State. As for the other four taluks, Neyyattinkara, Chittur, Devikulam and Peermede, which we claim should go to the Madras State, the Commission have negatived our case. They have given various reasons for the rejection of our case. I am sure hon. Members would have read with some interest the arguments advanced, particularly with reference to including Peermede and Devikulam taluks in the Kerala State regarding integrating them with the Madras State on the basis of linguistic population. As far as the other taluks—Neyyattinkara and Chittur—are concerned, taking the taluk as a whole as a unit, we find there is only majority Malayalam population.

¹
p.m. But so far as Chittur is concerned, it consists of two parts, one which is contiguous to the Travancore-Cochin area and another enclave which is contiguous to Malabar and Coimbatore districts. There is a general impression that as far as this enclave is concerned, even taking it as a whole, we have got a Tamil population. But taking the 1951 census figures—that may be correct or not and I am not prepared to go into it—we find that taking the enclave as such, the Malayalam-speaking population is in a majority and the Tamil-speaking population is in a minority. The point of view has been put forward and a printed memorandum has been circulated to all the Members by the residents of that locality that it is possible to take 13 or 14 villages out of this area which would give us a majority Tamil-speaking population of 72 per cent and where so far as their customs, habits, laws of inheritance and every other thing, the people living there are akin to people living in Coimbatore district. Therefore, if we are able to make out a case for the consideration of a smaller unit for the purpose of integration, then we have got a stronger case for the integration of these areas and they would be contiguous to other areas in the Malabar district about which I made mention of earlier. For instance, there are certain areas in Palghat taluk which are contiguous to Coimbatore district and where there will be a majority of Tamil-speaking population. This area will be contiguous to the Tamil area in the Malabar district also. But the principle will have to be accepted by the Commission or by the authorities or by Parliament that the village should be the unit. Provided it is contiguous, it should be integrated with this area or that area, as the case may be. If that principle is accepted, we have got a strong case. After all, why do we want linguistic distribution of the States? It is because there should not be any linguistic minority creating a problem to the concerned State. By retaining a large linguistic minority, we will be creating a problem to the State concerned. Leave alone this area or that area. The people there will be creating a problem. Therefore, as far as possible, we should take away a large area where there is a large linguistic minority and if it is possible to integrate it with the other linguistic area, it

21st November 1955]

[Sri C. Subramaniam]

should be integrated with the homogeneous linguistic area. Therefore, I would strongly urge this House to consider whether we should not make out a case for these areas, that is, the area in the Chittur enclave and also the areas in the Malabar district which are predominantly Tamil-speaking by culture, by habits, by laws of inheritance and by other standards. That is so far as Chittur is concerned.

Taking Neyyattinkara as a whole, that is a predominantly Malayalam-speaking taluk. That will have to be considered according to the 1951 census. But the question is whether it will be possible to have a village-wise distribution as in the case of Andhra we had agreed upon. If that principle could be applied to Neyyattinkara also, we will be able to get a few Tamil villages integrated with the Madras State. But, in my view, this is not a very major question which we will have to consider. That is a minor matter. But I am sure hon. Members will have other views about it and I hope they will be putting their point of view.

The main question is about Devikulam and Peermede. With great respect to the authors of the Report, I was rather amazed by the various arguments advanced for the integration of Peermede and Devikulam with the Kerala State. If they had stated that from the point of view of financial viability, Devikulam and Peermede are essential for Travancore-Cochin State and that whatever be the other factors, these two taluks will have to be integrated with the Travancore-Cochin State, perhaps nobody could have disputed the arguments advanced. But, unfortunately, having come to that conclusion and having made up their mind to integrate Devikulam and Peermede, they have tried to find out various arguments, good, bad and indifferent, just like a lawyer trying to buttress his point of view. Various arguments have been put forward and for any independent person going through those arguments, it would look as though there has been a confusion of thought and confusion of ideas in putting forward this point of view. As has been pointed out, a special pleading has been made for the integration of these two taluks with the Kerala State. One point of view put forward by the Commission is that as far as Devikulam is concerned, there is 72 per cent Tamil-speaking population, but it is said that it is a floating population.

SRI P. RAMAMURTHI : Only about 46 per cent of the total population will be workers.

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : This is what the Commission say in paragraph 295 of their Report. "The Devikulam and Peermede taluks stand on a somewhat different footing. These are hilly areas which, for various economic and other reasons, are of great importance to the State of Travancore-Cochin." That is the point they want to reiterate by the various other arguments. They say : "The percentage of Tamil-speaking people in the Devikulam and Peermede taluks is 72 and 44 respectively. It has, however, been stated before us that this fairly large Tamil population of these two taluks is accounted for, in part, by a floating

[Sri C. Subramaniam]

[21st November 1955]

corps of labourers employed by plantations in this area. Recent figures for the Peermade and Devikulam taluks show that the Tamil migrant population constitutes 30 per cent and 46 per cent, leaving behind 14 per cent and about 26 per cent as the non-floating Tamil-speaking population in the two taluks respectively." I do not know from what statistics they got these figures, and with great respect to the Members of the Commission, I do not know on what basis they arrived at this conclusion regarding the floating population. As a matter of fact, we have the 1931, 1941 and 1951 census figures and the question will have to be considered whether there has been an influx of the Malayalam-speaking population during these years or whether Tamilians have been infiltrating as a floating population and swelling up the Tamilian population there. On the basis of the 1951 census figures which indicated that only 26 per cent of the Tamilian population in Devikulam and 14 per cent in Peermade represent persons who had been born within the Travancore-Cochin State, the Commission assumed that the rest of the Tamilian population there was part of the floating population of persons who had come to these two taluks for working in the estates there. Persons born in Travancore-Cochin State, if they happened to be Tamilians, were taken to be the permanent inhabitants and those born outside Travancore-Cochin State have been taken to be outsiders who could have come only recently for the purpose of being employed as labourers. After all, even a person born in one State may migrate to another State and get settled there. On this basis the question should be considered. But on the other hand, they took into account only the Tamilian population represented by persons who had been born within the Travancore-Cochin State and drew the conclusion that the rest of the Tamilian population was floating population who had gone there for doing labour.

1 10
p.m.

SRI S. C. C. ANTONY PILLAI: On a point of information, Sir. How does the Hon. Minister come to the conclusion that it is on this basis that the Commission have assessed the floating population? He is reading from a report which is not before us. Is it a confidential report submitted by this Government?

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: We have ascertained the basis on which they have worked out the figures. They have taken into account the place of birth. If the hon. Member has got any other information, he may pass it on to me.

SRI S. PANCHAKSHARAM: What does the word "floating" mean in this connection? Does it mean that the Tamilian population in the Devikulam and Peermade taluks have found a place in the electoral roll?

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I will come to that point.

The Commission have taken for granted that Tamilians born outside the Travancore-Cochin State were only intruders who came

21st November 1955] [Sri C. Subramaniam]

there for the purpose of doing labour. In computing the Malayalam population, they have considered even persons born outside this area as permanent residents of this area. If the place of birth is taken into account in deciding whether the persons are permanent residents or not, the same formula should be applied to find out the percentage of both the Tamilian and the Malayalam population. As far as Malayalam population is concerned, the persons are considered to be permanent residents even if they are born outside this area; as far as the Tamilian population is concerned, only persons who were born within that State are considered as permanent residents and the rest of the population are assumed to form part of the floating population. It is on this basis that the Commission have proceeded. My own view is that this assumption is unwarranted and completely incorrect. The Commission have not ascertained as to how many persons among those enumerated as born outside the Travancore-Cochin State have, in fact, settled down in this area, and for how long they have been staying there continuously. The corresponding percentages of persons born in Travancore-Cochin State for the Malayalam-speaking population are 17.9 and 51. When the Commission were dealing with the issue as to whether these taluks should go to the Kerala State or to the new Madras State, they should have asked for and used only the figures of persons born in these two taluks and should not have used figures of persons born anywhere inside the Travancore-Cochin State and compared them with those born outside that State.

There are, however, sufficient indications to show clearly that this has been all along a predominantly Tamil area. The following figures taken from the Census Reports for 1931, 1941 and 1951 are relevant in this connection and they are revealing :—

Taluk.		1931 census.	1941 census.	1951 census.
Devikulam.	Tamilian population ..	51,730	53,394	62,130
	Malayalee population ..	3,894	8,282	16,050
Peermede.	Tamilian population ..	24,776	31,911	42,570
	Malayalee population ..	19,284	31,748	51,440

I will take up the figures for the Devikulam taluk first. I do not think the Malayalee population could have increased from 3,894 in 1931 to 8,282 in 1941, however fertile certain sections of the population may be. Again, the strength of the Malayalee population has nearly doubled in 1951 to what it was in 1941. Therefore there has been an infiltration of Malayalee population into an area which has been Tamilian throughout. The Tamilian population has been steadily increasing from 51,730 in 1931 to 53,394 in 1941 and to 62,130 in 1951. Whether the Tamilian population whose strength has been steadily increasing or the Malayalee population whose strength has been suddenly jumping up is the floating population have to be considered. All these have been ignored completely and the Commission say that it has been represented before them that most of the Tamilian population was floating population.

[Sri C. Subramaniam] [21st November 1955]

Taking the figures for the Peermede taluk, the Malayalee population has in the course of twenty years increased from 19,284 to 50,440. Whether the floating population is the Tamilian population whose strength has been steadily increasing or the Malayalee population whose strength has more than doubled has not been considered at all. So far as the Devikulam and Peermede areas are concerned, they have been **predominantly Tamil** throughout, and there has been some infiltration by Malayalees. This has been admitted by Sri Pattam Thanu Pillai in one of his speeches. He said that he formulated a scheme for colonization by Malayalees. When such attempts were made by Government, we know how pattas can be cancelled and given to other persons. Day before yesterday I was in this border area and I received complaints from very many persons belonging to the Tamil population that the pattas of lands that they were holding had been cancelled and the lands assigned to Malayalees. All these may be mere allegations. But the complaints are there. The population figures are revealing and in my view these complaints are substantiated to a certain extent, if not to the full extent, by these figures. Leave alone these complaints. There is positive proof that Devikulam and Peermede areas have been **predominantly Tamil** areas. It will be seen from the figures that in Devikulam taluk, the Malayalam-speaking population is nowhere near the strength of the Tamil population. In Peermede taluk, it is only after 1941 that the Malayalam-speaking population has stolen a march over the Tamil population. But even with this, Tamilians account for 57 per cent of the population in the two taluks together (1951 census)—72 per cent in Devikulam taluk and 44 per cent in Peermede taluk. The Commission have overlooked the fact that even in Peermede taluk, Tamilians are in majority in every village, except in the one village of Peruvanthanam. In Devikulam taluk where there is a very large Tamilian majority, in only one village, namely, Pallivasal, the Malayalam population exceeds that of the Tamilians. Fortunately or unfortunately, a large number of the Malayalees happen to be living in these two villages, and this upsets the entire balance. If these villages are excluded, the two taluks are predominantly Tamilian. The Commission have also overlooked the fact that even according to the census figures supplied to them, the proportion of Tamilians in Devikulam taluk who were born within the Travancore-Cochin State is nearly 50 per cent more than the number of Malayalees in the taluk who had been born in the Travancore-Cochin State. It is well known that these taluks were developed by, or with the assistance of, Tamilians and that the Malayalam population appeared on the scene in the later years to enjoy the fruits of others' labours. It is also well known—this has been mentioned in the Census reports for 1931 and 1941—that till recently this area was more easily accessible from the Madras side than from the contiguous areas of Travancore-Cochin State. It is only after Sir C. P. Ramaswami Ayyar became the Dewan of Travancore that some roads were built so that there may be access from the Travancore-Cochin side also. In fact, there have always been more facilities for communications between this area and the contiguous districts of Madras than with the areas in Travancore—

21st November 1955] [Sri C. Subramaniam]

Cochin State. It was only a historical accident that this area was part of the Travancore State, and the fact that, in spite of this circumstance, Tamilians have predominated in this area should not have been brushed aside, as the Commission have done.

1-20
p.m.

It is not as if Tamilians are only the labourers or other workers in this area. Tamilians own quite a large extent of landed property in these two taluks; they own nearly 90 per cent of the Cardamom estates. The remaining estates in the area are mostly in the hands of Europeans. Tamilians own also paddy areas. Therefore, the entire farm is owned either by the Tamilians or by the foreigners.

In paragraph 298 of its Report, the Commission have torn a sentence from the Dhar Commission's Report out of its context in support of a view quite different from that indicated in paragraph 63 of the Dhar Commission's Report. The relevant sentences in this paragraph are extracted below :—

“ All the evidence before us is agreed that it would not be proper to call any area a unilingual area unless the majority of the one language spoken in that area reaches at least 70 per cent, and any area below that should be considered as bilingual or multilingual, as the case may be. On this principle, it is claimed by all the advocates of linguistic Provinces that all border districts where the majority language is 50 to 70 per cent, may be treated as bilingual and broken up into bits up to villages and their population appropriated to contiguous linguistic areas.”

This has been stated by the Dhar Commission and their view is quoted as authoritative opinion for saying that there should be 70 per cent of population to claim integration of a particular area on a linguistic basis. It is a completely wrong thing to tear a sentence out of the context, to quote only a portion of the passage and then to say that on that basis the opinion of the Dhar Commission is in accordance with their point of view. The sentences I have quoted clearly do not support the Commission's recommendations that the Devikulam and Peermede areas should be included in the Kerala State and not in the new Madras State. When we are applying the linguistic principle subject to overriding economic or administrative considerations, the test should only be whether the border area in question is compact and of appreciable size, with more than 50 per cent of the population in the area speaking the language of the State claiming it.

The effective population in this area has been all along Tamilian and a large percentage of the Tamilian population consists of families, which have permanently settled down in the area, as shown by the large percentage of females in the Tamilian population. So, it is not merely a floating population. At the two recent general elections held on the basis of adult franchise, the candidates put up by the Travancore-Tamil Nad Congress were returned to the Travancore-Cochin State Assembly with a large majority and it is important to note that this Congress had, at these elections, made the merger of these taluks with Madras State an issue. In

[Sri C. Subramaniam] [21st November 1955]

the 1951 general elections, the Assembly constituency comprised the whole of Devikulam and Peermade taluks while, at the general elections in 1954, the constituency comprised both these taluks, excluding only the villages of Pallivasal and Peruvanthanam, referred to already. So, they themselves are aware that only these two villages are Malayalam areas and that the others are Tamil areas and that is how the constituency has been carved out. The significance of this democratic test should not have been overlooked by the Commission.

The fact that these taluks contain rivers in the utilization of which both the new Kerala and the Madras States will be interested is no argument against either State as there are ample provisions in the Constitution and in recent Parliamentary legislation for dealing with inter-State rivers. In this connexion, I would also like to point out that if there are rivers flowing in these areas and water is available for the development of the Madras area, then there is a greater case for the integration of these two taluks with the Tamil area rather than with the Malabar area where they have abundant water resources and the water is being wasted by its falling into the sea. Therefore, if at all it is any argument it should be in favour of the integration of these two taluks with the Madras State. But a curious attitude is taken by some of the politicians. They say that even though it is a Tamil area it is required for the development of Travancore-Cochin. They say that even though the rivers start and flow through the Tamil areas, they won't give even a drop of water for the development of Madras even though they may not require the water. They are taking this attitude. They should be asked to take a reasonable attitude and hand over the Tamil-speaking area to our State so that that area may be developed properly.

There is also the fact that the Madras Government have no major rivers with the exception of the Cauvery and that the bulk of the State is at the mercy of the undependable north-east monsoon. It will greatly facilitate the development of the State from the point of view of bringing additional areas under assured irrigation if these two taluks are included in the Madras State, and the utilization by this State of the rivers in that area thereby facilitated. There is no scope for the development of major irrigation in this State except by harnessing the rivers in this area. There is no scope for harnessing the waters of these rivers for the benefit of Travancore-Cochin State because the land is limited. It lies between the mountain and the sea. Therefore, the waters are being wasted. If these waters have got to be properly utilized in the national interest, not merely regional or other limited interest, then there is a much stronger case for the integration of those areas with the Tamil State particularly in view of the attitude taken by the politicians of Travancore-Cochin that they won't allow even a drop of water for the development of the Madras State. Therefore, I would respectfully submit that it is absolutely essential that we should have the predominantly Tamil area for the development of our own State rather than hand over our area for the development of another State.

21st November 1955] [Sri C. Subramaniam]

Another consideration which should have weighed with the Commission is that the new Madras State, as recommended by it, will not have adequate resources from the point of view of forests while the new Kerala State will have rich forests in the remaining taluks of Travancore-Cochin State and in Malabar and in the Kasaragod taluk of South Kanara district. We have been asked to make specific recommendations with reference to forest areas. I have tried to place before this House the various factors which will have to be taken into consideration in considering the integration of these two taluks with the Madras State. (Interruption.) Do not spoil a good case by bringing in a bad case. (Laughter.) Therefore, it is my respectful submission to this House and through this House to the authorities concerned that there is a very good case, the strongest case possible, for the integration of Peermede and Devikulam taluks with the Madras State. I am sure the hon. Members will be able to give further points in support of this point of view. I am sure that members coming from Malabar perhaps will be able to put forward the other point of view also. But in this matter I would appeal to the Communist Party to arrive at a just decision and be a united party.

SRI P. RAMAMURTHI: I am glad that the Hon. Minister wants our party to be united. But I can tell him that in spite of his desire that we should be disunited, he will be disappointed in that desire.

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I am glad about it. I am sure that the hon. Members belonging to the Communist Party will be able to give some more points and better points for the integration of Devikulam and Peermede with the Madras State. 1-20 P.M.

Recently, I found a claim for the bifurcation of Shenkottah taluk saying that the forest area should go over to the Kerala State and that only the eastern portion of it, the enclaves, should be integrated with the Madras State. I do not know on what basis this claim is made. If the taluk is predominantly Tamil, the entire forest will go with it. As a matter of fact, our claim has been for the Kollegal forest area. We wanted that it should be integrated with the Madras State, but it was brushed aside. I do not know on what basis we were denied the Kollegal forest area and whether it was just that the entire taluk should go to South Kanara in spite of the fact that the Karnataka State will have vast forest resources. Similarly, when Malabar or I should say that the proposed Kerala State will have vast forest resources, I do not know why the Shencottah forest area should be separated and handed over to the Kerala State. I was told that this was being considered seriously by those who are advocating and pressing for it. There are certain others who say that even the five taluks which have been recommended by the Commission to be integrated with the State of Madras should be retained in the Travancore-Cochin State. This is another point of view which has been put forward. But, we have to bear this in mind that it is not a question of one State

[Sri C. Subramaniam] [21st November 1955]

fighting against another State. We are only putting forward various points of view. As far as we are concerned, what we want is that all these aspects should be taken into consideration in arriving at a decision rather than brushing aside all the relevant points.

I am sure we have made a fairly good case as far as Devikulam and Peermade are concerned. There is absolutely no case for the forest area of Shencottah being integrated with the Kerala State. These are the various aspects which we will have to consider in dealing with this question. Sir, I have taken more time than I thought of taking. Having taken up this question, I thought it was better to deal with it exhaustively. That is the excuse for taking up such a long time. I am sure that the various hon. Members, in the course of the discussion, will consider this question dispassionately, not merely from their regional point of view and not merely from their linguistic points of view, but from a just and equitable point of view. I am sure when we make our recommendation with reference to the recommendations made by the States Reorganization Commission affecting our State, it would be possible for us to arrive at unanimous decisions and put them forward unanimously for the consideration of those who will have to decide the destinies of the various States concerned. Whatever their decisions, let us not get perturbed; wherever a particular area may be situated, ultimately it will be within the Indian Union and it will be for the benefit of the entire country of which the particular area will be a part. I have been pleading that for administrative convenience, certain areas are necessarily to be integrated with the Madras State and without those areas Madras will be only a truncated State and the scope for its development will be very limited. Therefore, this is the aspect which I would like to place before the hon. Members of the House.

There is another minor matter which will have to be taken into consideration. A few islands are situated in the West Coasts, viz., Amindivi, Laccadive and Minicoy. The Government's point of view is that it will be better if these islands were taken over by the Central Government for purposes of administration. The Governor visited these islands last year and sent his report. If these groups of islands are to be properly developed, they should be taken over by the Government of India. It would not be possible for any State Government to sink any appreciable money in developing these islands. This is the recommendation that we have made to the Government of India also. But, in view of the appointment of the States Reorganization Commission, this question was kept pending. Now, this Commission have recommended that these islands should go along with the Kerala State. Our point of view is that these islands should be taken over by the Central Government if they are to be properly administered and developed. These are the points which we have to place before the House. I thank the House for having given me a patient hearing.

SRI P. RAMAMURTHI : Sir, I rise on a point of information. The Hon. the Finance Minister was pointing out to us that in the

21st November 1955] [Sri P. Ramamurthi]

opinion of the Madras Government, what changes were necessary in the proposed Reorganization of States so far as the Madras State was concerned. In that connexion, he also told us what areas in other States should, according to the view of the Madras Government, be included in the future Madras State. I would like the Hon. the Finance Minister to give us some information as to whether in the opinion of the Government, there are any areas in the future Madras State which should go to some other State. Just as the Hon. Minister has said that some areas like the Palghat area should come to the future Madras State, can he tell us whether there are any areas in the Madras State which the Madras Government consider should go to some other State? Have the Government made any recommendation in this connexion? I would like to have a clarification from the Hon. the Finance Minister in this matter, Sir.

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, we have scrutinized all the other claims made. Perhaps, the hon. Leader of the Opposition is referring to Gudalur which he has in his mind. We have examined the case of Gudalur also. The Malayalam-speaking population there is not in absolute majority though it may be the single largest. It is an integral part of the Nilgiris district. In the Government's view, there is no case for Gudalur being integrated with either the Kerala State or any other State.

MR. SPEAKER : Motion moved—

“ That the Report of the States Reorganization Commission be taken into consideration.”

Amendments will be received in the office till 9 a.m. to-morrow, the 22nd November 1955.

The House will now rise for lunch and meet again at 2-45 p.m.

The House then adjourned.

(After lunch—2-45 p.m.)

MR. SPEAKER : The hon. Member Sri Jeevanandam will initiate the discussion.

SRI P. JEEVANANDAM : அவைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று முற்பகல், மாநில சீரமைப்பு குழுவின் சிபார்சுகளின்பேரில், அரசாங்க தரப்பில் இருந்து, அரசாங்கத்தின் கருத்தென்ன என்பதைப்பற்றி கேட்டோம். கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் மிகச் சிறந்த வகையில் என்ற முறையில், தமிழ் ராஜ்ய அமைப்பை வற்புறுத்தியபோது, எல்லா பிராந்தியத்தைப்பற்றி எழுந்திருக்கும் ஆட்சேபங்களுக்குப் பதில் சொல்லும் முகத்தான், எல்லாவற்றையும் நன்றாக விளக்கிக் காட்டினார்கள். என்னையென்பதென்றால், கமிஷனுடைய ரிப்போர்ட்டைப் படித்த பிறகு—மிகப் பெரிய ரிப்போர்ட்டு, 267 பக்கங்கள் கொண்டவை—சமீப காலத்தில் இந்தியாவில் நடந்து வந்திருக்கும் மொழிவாரி ராஜ்ய கிளர்ச்சிக்கு, ஜனநாயக இயக்கத்தின் இந்த சிறந்த அம்சத்திற்கு நல்ல வெற்றி கிடைத்திருக்கிறது என்றுதான் நான் அதைப் பார்க்கிறேன். அந்த ரிப்போர்ட்டைப் படித்தால், மாநில சீரமைப்புக் கமிஷன் மொழிகளை அடிப்படையாக எடுத்து சீரமைப்பு நடத்தவேண்டுமென்பதை வற்புறுத்தி மிகுந்த சிரமம் எடுத்து இருக்கிறார்கள். மொழிவாரி கொள்

[Sri P. Jeevanandam] [21st November 1955]

கையை கடைப்பிடிக்க சிரமம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி சிரமப்பட்டு, விவாதித்தபோதிலும், அதன் முடிவு, 28 ராஜ்யங்களாய் இருப்பதை 16 ராஜ்யங்களாக அமைக்கவேண்டுமென்று சிபார்சு செய்து இருப்பதில், 14 மொழிவழி ராஜ்யங்களை ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். இதிலே, மக்களுடைய, ஜனநாயக தன்மை வாய்ந்த மொழிவாரி ராஜ்ய கிளர்ச்சிக்கு எவ்வளவு மகத்தான வெற்றி கிடைத்திருக்கிறதென்பதை நான் பார்த்தேன். இந்த வெற்றி பெருவதில் இந்தியா முழுவதிலுமுள்ள எல்லா ராஜ்யங்களைச் சேர்ந்த பல்வேறு மக்கள், தங்கள் கூட்டு முயற்சியில் எப்படி ஒன்றுபட்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இப்படி ராஜ்யங்களை அமைக்க சிபார்சு செய்த கமிஷனைப்பற்றி குறிப்பாக நாம் மகிழ்ச்சி அடையவேண்டும். தென்னாட்டில்தான், நீண்ட காலமாக, மொழிவழி ராஜ்யங்களை ஏற்படவேண்டுமென்று நாம் கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறோம். தென்னாட்டிலிருந்து, ஆந்திர ராஜ்யம் பிரிந்திருக்கிறது. இப்போது கேரள ராஜ்யம், கர்நாடக ராஜ்யம், சென்னை ராஜ்யத்திலிருந்து பிரியவேண்டுமென்ற சிபார்சு வந்திருக்கிறது. இப்படி சிபார்சு செய்த பிறகு, ராஜ்ய எல்லையை வகுப்பதில், கமிஷன் செய்திருக்கும் சிபார்சைப் பார்த்தால், இந்த ரிப்போர்ட்டால் வெற்றி பெருவதைவிட, மகிழ்ச்சி யடைவதைவிட, நமக்கு கவலை அதிகம் உண்டாக்கும் தன்மை வாய்ந்ததாக இருக்கிறது. கோளத்திற்கும் தமிழகத்திற்கும், கர்நாடகத்திற்கும் சென்னை ராஜ்யத்திற்கும், ஆந்திராவிற்கும் ஓரிசாவுக்கும், ஆந்திராவுக்கும் ஸ்ரீகாபுத்திற்கும், இப்படியாக எல்லா ராஜ்யங்களுக்கிடையேயும் எல்லை தகராறுமட்டுமா, இங்கிருந்து கடைசிவரையில் எல்லை தகராறு கிளர்ச்சி தற்போது நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்த எல்லைத் தகராறுகள், சில இடங்களில் காரசாரமாகவும் இருக்கிறது. கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள், நமக்குள் மோதுதல் வந்தாலும், கருத்துத்தான் தெரிவிக்கிறோம் என்று. ஆனால் சில இடங்களில் இவ்வேல்லைத் தகராறு பலாத்கார ரீதியில் செல்லுவதற்கும் இடங்கொடுத்திருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிலைமை நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதிலிருந்து நாம் அறியவேண்டியது ஒன்று, அதாவது ராஜ்யங்களை அமைப்பதில் சமூகமாக அமைக்க கமிஷன் தவறி இருக்கிறது. அதிலே, சில ராஜ்யங்களுக்கு ஒரு பரிசாரம், அதேபோலத்தில், எல்லை வகுப்பதற்கு, அவர்கள் கொண்டுவரும் முறை, தகராறுகள் பெருகுவதற்குத் தான் உதவுகிறது, சமாதானமாக தீர்த்து எல்லை வகுப்பதாக இல்லை.

முதலில் கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள், கமிஷன் நன்றாக சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள், நன்றாக விவாதித்திருக்கிறார்கள் என்று. அதன்பின் சொன்னதிலிருந்து, கனம் மந்திரியார் அவர்கள், சிறந்த உக்கிலாக விவாதித்து வந்திருக்கிறார்கள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். சென்னை ராஜ்யத்தின் பார்த்தால், இந்தப் பக்கத்தில் பரிபூரண மகிழ்ச்சி, அதேசமயத்தில், கேரள கட்டுடல் ரிப்போர்ட்டைப் பார்த்தால், அவர்கள் அவ்வளவு மகிழ்ச்சி அடைந்திருக்க முடியாது. இது நிதி அமைச்சர் பேச்சால் உந்ததல்ல. உதை கடைக்கவேண்டும். அந்தக் கமிஷன் எடுத்தக்கொண்டிருக்கும் கொள்கையை நிதி அமைச்சர் எடுத்தக்கொண்டு டீசுனார்கள். ஆனால் இந்த கொள்கை கமிஷன் கொண்ட கொள்கையல்ல. 1905-ம் வருஷத்தில் வங்க பிரிவினை வந்தபோது, அது கூடா தென்பதற்காக, காங்கிரஸ் மறைமுகமாக மொழிவாரி கொள்கையை எடுத்தக்கொண்டிருக்கிறது. அதன்படி 1907-ஆம் ஆண்டில், பீகார் காங்கிரஸ் கமிட்டியை உருத்தது. 1917-18-ல் சிந்து மாகாண காங்கிரஸ் கமிட்டியை உருத்தது. 1920-ல் மகாத்மா காந்தி தலைமை வகித்த நாசபூர் காங்கிரஸில் மாகாணங்கள் மொழிவாரியாக ஏற்படவேண்டுமென்று தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. 1927-ம் வருஷத்திற்கு வரும்போது Indian Statutory Commission ஏற்படபோது, காங்கிரஸ் ஒரு அறமையான தீர்மானம் போட்டிருக்கிறது. அந்த தீர்மானத்திலே, 'the time has come for the redistribution of provinces on a linguistic basis' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதன்பின் மொழிவாரி காங்கிரஸ் கமிட்டிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. 1928-ல் நடந்த சர்வகட்சி மகாநாட்டில், ஏற்படுத்தப்பட்ட நேரு கமிட்டி இந்த மொழிவாரி கொள்கையை பரிசீ

21st November 1955]

[Sri P. Jeevanandam]

லித்து சிபார்சு செய்திருக்கிறது. நம் தேசிய இயக்கத்தில் மொழிவாரி கொள்கையை அடிப்படையாகக்கொண்டு மாகாணங்களை அமைக்கவேண்டும் மென்பதற்கு முக்கியத்துவம் அந்தக் கமிட்டி எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறது. அந்த நேரு கமிட்டி கூறுகிறது: 'If a province has to educate itself and do its daily work through the medium of its own language, it must necessarily be a linguistic area. If it happens to be a polyglot area, difficulties will continually arise and the media of instruction and work will be two or even more languages. Hence it becomes most desirable for provinces to be re-grouped on a linguistic basis. Language as a rule corresponds with a special variety of culture of traditions and literature. In a linguistic area, all these factors will help in the general progress of the province'.

இதர அம்சங்களை நேரு கமிட்டி கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டாலும் எல்லா வற்றிற்கும் மிகப்பிரதானமாக, மொழிவாரி அடிப்படையில் ராஜ்யங்களை அமைக்கவேண்டுமென்று சிபார்சு செய்திருக்கிறது. அதன்பின் 1928-1947 வரையில் இந்தக் கொள்கையை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு காங்கிரஸ் எப்படிப்பட்ட கொள்கையை அனுஷ்டித்து வந்திருக்கிறது என்று பார்ப்போம். 1937-ல் கல்கத்தாவில் நடந்த காங்கிரஸ் மகா சபையில்—அன்று நான் காங்கிரசிலிருக்கும் பாக்கியமிருந்தது—இந்த கொள்கையை, மொழிவாரி கொள்கையை ஆதரித்து, மொழிவாரி அடிப்படையில் ஆந்திர மாகாணம் கர்நாடக மாகாணம் அமைக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. 1938-ல் காங்கிரஸ் working கமிட்டியும், வார்தாவில், ஆந்திரா, கர்நாடக, கேரள தூதகோஷ்டியினர் கண்டு பேசியபோது காங்கிரஸ் கமிட்டி, மொழிவாரி மாகாணங்கள் அமைப்புக்கு ஆதரவும், உறுதியும் கொடுத்தது. 1945-46-ல் காங்கிரஸ் தன் தேர்தல் அறிக்கையில் இந்த மொழிவாரிக் கொள்கையை பிரஸ்தாபித்திருக்கிறது. இதற்குப் பின், நமக்கு அதிகாரம் வந்தபின், நமக்கு சுதந்திரம் வந்த பிறகு சில மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. Dhar கமிஷன் சிபார்சுகள் என்ன? இதிலேதான் மொழிவாரி தன்மைகொண்ட காங்கிரஸ் கொள்கையில், மாற்றம் கொண்டுவருகிறது. பூகோள தொடர்பு, பொருளாதார சௌகரியம், நிர்வாக சௌகரியம், அபிவிருத்திக்கான மார்க்கங்கள், மொழி, இவைகளுக்கு, முக்கியத்வம் கொடுத்திருக்கிறது. அதன்பின் J.V.P. கமிட்டி 1948-ல் Dhar கமிஷன் சிபார்சுகளை ஆலோசிக்க நியமிக்கப்பட்டது. இந்த J.V.P. கமிட்டி, மொழிவாரி மாகாணங்கள் ஏற்படுவதால் விளையும் கஷ்டங்களைப்பற்றி எச்சரித்திருக்கிறது. முக்கியமாக 'The primary consideration must be the security, unity and economic prosperity of India and every separatist and disruptive tendencies should be rigorously discouraged, and language was not only a binding one, but also a separating one' என்று அந்த J.V.P. ரிபோர்ட்டு சிபார்சில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதே கருத்தை எடுத்துக்கொண்டுதான் ராஜ்ய சீரமைப்பு கமிஷன் விவாதித்திருக்கிறதென்று நாம் பார்க்கிறோம். மொழிவாரி முக்கியத்துவம் விடப்பட்டு, நாட்டின் ஒற்றுமையை, security, இதை முன்னால் வைத்து economic viability-யைப்பற்றியும் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே பேசினார்கள். Sole criterion-ஆக மொழியை வைக்கக்கூடாதென்றும் சொன்னார்கள். நிஜமாகவே நாட்டு ஒற்றுமையில், அவர் அளவுகடந்த அக்கரை உள்ளவராக இருக்கிறார். நம் நாட்டிலுள்ள நிலப்பரப்புத்துவ அமைப்பை ஒழிக்கவும், அந்நிய மூலதனத்தை தகர்க்கவும், இந்தியாவை தொழில் மயமாக்கவும், எல்லா மாகாண மக்களுடைய பரிபூரண ஒற்றுமையைப் பெறவேண்டியது மிக அவசியமாகும். அந்த இடத்திலிருந்து, இந்த மாகாண பளரமைப்பு பிரச்சனையைப் பார்க்கவேண்டும். கனம் நிதி அமைச்சர் தேசிய ஒற்றுமை வேண்டுமென்று கூறினார்.

இதை நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். அப்படி ஒப்புக்கொண்ட உண்மையான தேசிய ஒற்றுமையை எப்படி ஏற்படுத்தமுடியும், எந்த ஜனநாயக கொள்கையை பின்பற்றுவதால் கொண்டுவரமுடியும் என்பதைத்தான் கூறவிரும்புகிறோம், இன்றைக்கு காங்கிரஸ் அதிகாரம் 3 p.m.

[Sri P. Jeevanandam]

[21st November 1955]

திற்கு வந்தபிறகு, மாகாண சீரமைப்புக்கு மொழியடிப்படை அல்ல முக்கியம், பொருளாதார சுயதேவை பூர்த்தி (economic self-sufficiency), (administrative convenience), பூகோள தொடர்பு இவைகள் மிக முக்கியம் என்று கூறி, இந்த கமிஷன் வாதித்திருக்கிறதே, அந்த கருத்தில் போவது சரிதான் என்பதை நாம் முதலில் பார்க்க வேண்டும். அந்த கருத்தில் போனதால் பலன் என்ன ஏற்பட்டிருக்கிறது? ஒரு மரத்தின் தன்மையை பழத்தை வைத்து மதிக்க வேண்டும். அப்படி பார்க்கும்பொழுது, கமிஷனின் இந்த கருத்தால், பழம் என்ன கிடைத்திருக்கிறது? மஹாராஷ்டிரத்தில் கடுமையான சச்சரவுகள், அபிப்பிராய பேதங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அதேமாதிரி, பஞ்சாபில் அபிப்பிராய பேதங்கள், சச்சரவுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. தெற்கே நாம் என்ன பார்க்கிறோம்? எல்லாகளில் தகராறுகளுக்கு மேல் தகராறுகள் வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆகவே எந்த ஜனநாயக கொள்கையை நாம் ஒப்புக்கொண்டால் இந்த பிரச்சனையை சுமுகமாக தீர்க்கமுடியும் என்று இப்போது நாம் பார்க்கிறோம்.

கனம் நிதியமைச்சர் அவர்கள் ஆரம்பத்தில் ஒற்றுமையைப்பற்றி குறிப்பிட்டுவிட்டு, பின்னால் அவருடைய பேச்சில் எல்லையிலுள்ள தகராறுக்குப் பட்ட பகுதிகளில், எந்த பகுதி எந்த ராஜ்யத்திற்கு சேரவேண்டுமென்று உங்களுடைய அறிய யோசனைகளை எங்களுக்கு வைக்கவேண்டும் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நான் கூற விரும்புகிறேன். கம்யூனிஸ்டுகள் ஒரு ஜனநாயக கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். Linguistic homogeneity மொழி ஒருமைப்பாடு, அதை அடிப்படையாகக்கொண்டு ராஜ்யங்கள் அமைக்கப்படவேண்டும். அது தான் பிரதானம் என்ற கொள்கையை உடையவர்கள். “தான்” என்பதை அழுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆனால் அது பிரதானம் அல்ல, அல்ல, என்று நிதி அமைச்சர் கூறியிருக்கிறார். நாங்கள் ஏன் மொழி அடிப்படையில் ராஜ்யங்கள் சீரமைக்கப்படவேண்டும் என்று கூறுகிறோம்? அதைத்தான் கவனிக்க வேண்டும். அதிகபட்சம் (maximum) ஒரு மொழி பேசக்கூடிய ஜனங்களை ஒரு ராஜ்யத்தில் வைக்க வேண்டும். இதர மொழிகளை பேசக்கூடிய ஜனங்களை எவ்வளவு குறைந்த பட்சம் (minimum) ஆக்கிவிட முடியுமோ, அவ்வளவு தொலைக்கு ஆக்கிவிடவேண்டும். அந்த முறையில் வைக்கப்பட்டு, ஒரே மொழியை பேசும் மக்கள் ஒரு ராஜ்யத்தில் இருப்பார்களேயானால், அவர்கள் ஒன்று பட்டு அந்த ராஜ்ய விவகாரங்களில் பங்கெடுத்துக்கொள்வது, விவகாரங்களை புரிந்து கொள்வது சுலபம். இதே கொள்கையைத்தான் தேசிய மேதை, பண்பட்ட தலைவர் பெருமக்கள் நேரு கமிட்டி ரிப்போர்ட்டில் கூறியிருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்கும்போது, இந்த அபிப்பிராயங்களை எல்லாம் எடுத்துச் சொல்லிவிட்டு, ராஜ்ய சீரமைப்பு கமிஷன் என்ன கூறுகிறது. இதெல்லாம், அன்றைய சூழ்நிலையில் சரி, சுயராஜ்யம் வாங்குவதற்கு முன்னால் மொழிவழி காங்கிரஸ் கமிட்டிகள் அமைத்தது சரி, அந்த காலத்தில் அன்னிய ஏகாதிபத்தியத்தினிடமிருந்து விடுதலைபெற, மொழியடிப்படையில் ஒற்றுமையை கொண்டுவந்தது உண்மை, பஞ்சாபிலிருந்து விடுதலை வீரர்கள் தமிழர்களோடு சிறையில் இருந்தார்கள். எல்லா மொழி மக்களும் ஒன்றுபட்டு, அணிவகுத்து நின்று விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்கெடுத்துக் கொண்டார்கள். அன்றைக்கு அதுசரி, ஆனால், இன்றைக்கு, சுதந்திரம் கிடைத்த பிறகு, நாம் அதிகாரத்திற்கு வந்த பிறகு, மொழியை முக்கியப்படுத்தக்கூடாது. மொழியையே அடிப்படையாகக்கொண்டால் Separatist tendencies, disruptive tendencies வளரும் என்று கமிஷன் கூறுகிறது. தார் கமிஷனுக்கு பிற்பாடு வந்த J.V.P. கமிட்டியால் வெளியிடப்பட்டு நமக்கு கிடைத்திருக்கக்கூடிய அறிய யோசனைகள் என்று கூறுகிறோம், அந்த கமிட்டியின் ரிப்போர்ட்டில், disruptive tendency-ஐ discourage செய்யவேண்டும் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதை வைத்துக்கொண்டு separatist tendencies வளருகிறது என்று கூறப்படுகிறது, linguistic separatism ஏற்படும் என்று கூறுகிறார்கள். அதற்கு ஆதாரம் என்ன? அரசியல் சட்டத்தில் 14 பாட்கள் தேசிய பாட்கள் என்று இருக்கிறது. ஆனால் நடைமுறையில் இந்த 14 பாட்களும், சகோதர பாட்களாகும்.

21st November 1955] [Sri P. Jeevanandam]

பரஸ்பரம், ஒரு பாஷைக்கு ஒரு பாஷை சமத்துவமானது என்ற உணர்ச்சி மக்களிடையே வந்தால், Linguistic separatism-க்கு இ-மேயிருக்காது. ஆணியேர், சல்லியேரோடு போய்விடும். அப்படி argue செய்வதற்கு பதிலாக, linguistic separatism-ஐ ஒழிக்க நாடியல் உள்ள பாஷைகளிடையே சமத்துவம் ஏற்படவேண்டும். அந்த பல்வேறு பாஷைகளை பேசும் மக்களிடையே சமத்துவ உணர்ச்சி ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்கு பதிலாக, linguistic separatism வந்து விடும் என்று பயந்து, ராஜ்ய சீரமைப்பிற்கு மொழி அடிப்படையை முக்கியப்படுத்தாமல், ராஜ்யங்கள் economically viable-ஆக இருக்கவேண்டும் என்று கமிஷன் கூறுகிறது. எல்லா ராஜ்யங்களும் economically viable-ஆக இருக்க முடியுமா? எந்த ராஜ்யம் viable-ஆக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திலும் பட்ஜெட் கூட்டி தின்போது பற்றுக்குறை, பற்றுக்குறை என்று அடித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். மத்திய சர்க்காரிடம் கருடாழ்வார் மாதிரி கையேந்தி நிற்கிறார்கள். ராஜ்யம் என்று சொல்லும்போது, இந்த மாதிரியான நிதி விஷயங்களில், நிதி மந்திரியுடன் தோளோடு தோள் நின்று மத்திய சர்க்காருடன் போராடுகிறோம் என்றாலும், இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நாம் என்ன பார்க்க வேண்டும்? ராஜ்யங்கள் independent status உடையவையல்ல. Sovereign power உடையவை அல்ல. இந்திய யூனியனில் ஜீவனுள்ள அங்கங்களாக இருக்கவேண்டுமென்று கூறப்படுகிறது. இப்படி கூறிக்கொண்டு, economic viability என்று வரும்போது, ராஜ்யங்கள் self-sufficient-ஆக இருக்கவேண்டுமென்றால், அது முன்னுக்கு பின் நேர் முரண்பாடு அல்லவா? இந்திய யூனியனுடன் ராஜ்யங்கள் ஒன்றாக இருக்கவேண்டும். சரி, அப்படியானால், யூனியன் சர்க்கார், ராஜ்யங்களின் uneven development-ஐ கணக்கி லெடுத்துக்கொண்டு, எந்தெந்த ராஜ்யத்தில் பற்றுக்குறை யிருக்கிறதோ, அதற்குதான் உதவிசெய்து, எல்லா ராஜ்யங்களையும், துரிதமாக வளர்ச்சி அடைய செய்யவேண்டும். இதை எடுத்துச் சொல்வதற்கு பதிலாக, கமிஷன் என்ன argue செய்கிறது? ஒவ்வொரு ராஜ்யமும் self-sufficient-ஆக இருக்கவேண்டும் என்று கூறுகிறது. இது முடியுமா? இன்றைக்கு உலக நாடுகளின் நிலைமையை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அமெரிக்கா உலகம் முழுவதிலும் ஆதிக்கத்தை வைத்துக்கொண்டு, self-sufficient-ஆக இருக்கிறது. சோவியத் யூனியன் போன்ற, சோஷலிஸ நாடுகள், மக்கள் ஜனநாயக நாடுகள், தங்கள் சுய தேவையை பூர்த்தி செய்துகொள்ளுகின்றன. மிச்சம் இருக்கக் கூடிய நாடுகள் Sovereign power என்று கருதப்படாலும், economically viable-ஆக இல்லை. பிற நாடுகளிடம் கையேந்தி கடன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. இப்படியிருக்கும்போது, இந்திய யூனியனுக்குள்ளே இருக்கக்கூடிய மத்திய பிரதேசமும், அதாவது 171,200 சதுர மைல் பரப்புள்ள ஒரு ராஜ்யமும், 14,980 சதுர மைல் பரப்புள்ள கேரள ராஜ்யமும், இரண்டும் ஒரேமாதிரி economically viable-ஆக இருக்க முடியுமா? இருக்க முடியாது. சில சில பிரதேசங்களுக்குத்தான், அதிக வசதிகள், வசூலானங்கள் இருக்க முடியும். அதைத்தான் நிதி மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள், “நமது பெரிய ராஜ்யம், அவர்களுடையது, சின்ன ராஜ்யம் நம்முடையது இவ்வளவு பெரிய ராஜ்யமாக இருந்தாலும்கூட, காட்டுச் செல்லமில்லை, அதனால் கொள்ளைகாலத்தை கோப்பது நியாயம், கொல்லங்கோடு மல்பார் பகுதியை சேர்ந்திருந்தாலும்கூட, தமிழர்களுக்கு கிடைத்தால் நல்லது” என்று வாதாடினார்கள். இதை நாம் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அந்த முறையில் பார்க்கும்போது, தஞ்சை ஜில்லாவில் இருக்கும் வளமும், அபிவிருத்தியும், ராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் இல்லை. ஆகவே தஞ்சையில் உள்ள செல்வங்களை கொடுத்துதவி, அந்த பின்தங்கிய ஜில்லாவை முன்னேற்ற செய்யவேண்டும். இதே தன்மையில், இந்திய யூனியன் முழுவதும் இருக்கிற ராஜ்யங்களில் பல ராஜ்யங்கள் பற்றுக்குறை உள்ளவையாக இருந்தாலும், பரஸ்பரம் உதவி பின் தங்கிய மக்களை முன்னேற்றிக்கொண்டு போகவேண்டும். அப்படிப்பட்ட எண்ணம் மக்களிடையே வரும்போதுதான் தேசிய ஒற்றுமை வரும். இதே கொள்கைதான் பஞ்சசீலத்திலும் இடம் பெற்றிருக்கிறது. பஞ்சசீல

[Sri P. Jeevanandam]

[21st November 1955]

கொள்கை என்ன கூறுகிறது. சமத்துவ அடிப்படையில் பாஸ்பரம் உதவி செய்யவேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறது. இந்திய யூனியனுக்கு வெளியில் இருக்கக்கூடிய தனித்தனி சபேச்சையான நாடுகளில், இந்த கொள்கை அமுலுக்கு வரவேண்டும். அப்போதுதான் உலக நாடுகள் முன்னேறும் என்று கூறும்பொழுது, இந்திய யூனியனிலுள்ள பல்வேறு ராஜ்யங்களிலும் இந்தக் கொள்கை அமுலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். இந்தக் கொள்கையை முதலில் எடுத்துக்கூறிப் கமிஷன், பின்னால் வேறு மாதிரியாக விவாதித்து தவறு செய்திருக்கிறது. இந்த தவறு நமக்கு அதிகாரம் கிடைத்த பிறகு ஏற்படுத்தப்பட்ட தார் கமிஷன், J.V.P. கமிட்டி காலத்தில் ஏற்பட்டு இருக்கக்கூடிய தவறு. மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ராஜ்யங்கள் அமைக்கப்பட்டு, அந்தந்த மக்கள் தங்கள் தாயகங்களிலுள்ள மேடு பள்ளங்களை சரிக்கட்டி, எல்லோரும் சகோதரர்களாக ஒன்றுபட்டு வாழவேண்டும் என்று அப்படிப்பட்ட கொள்கையை கொடுக்கவில்லை. அதற்கு மாறாக economic viability என்று கூறி ஒரு சண்டைக்காரர் கொள்கையை கொடுத்திருக்கிறது. இப்படி செய்தால் ஏன் கேரளக்காரர்கள் சண்டைக்கு வரமாட்டார்கள்? மக்கள் மொழியை அடிப்படையாகக்கொண்டு, ஒற்றுமையாக வாழவேண்டும். அப்படி ஒன்றுபட்ட மக்கள் எல்லோருக்கும் முன்னேறுவதற்கு சம வாய்ப்பும், சம சந்தர்ப்பமும் யூனியன் சர்க்கார் கொடுக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு ராஜ்ய மக்களும் தங்களுக்கிடையே கஷ்டங்களைப் பிரிகரிக்க சமத்துவ அடிப்படையில் உதவி செய்துகொள்ளவேண்டும். இதுதான் உண்மையான National sentiment-ஐ, National pro-perity-ஐ ஏற்படுத்தும். இப்படிப்பட்ட உணர்ச்சிதான் ஐந்து வருஷ திட்டத்தை வெற்றிப்படுத்த, நாட்டை தொழில்மயம் ஆக்க, மற்றும் இதர துறைகளில் ஒவ்வொரு ராஜ்யமும் முன்னேற வாய்ப்பளிக்கும். ஆதலால் இப்போது என்ன ஏற்பட்டிருக்கிறது? ஜனநாயகக் கொள்கையை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஜனநாயகக் கொள்கை அடிப்படையாக இல்லாமல் அது சண்டையாக மாறுகிறது. இன்னொரு ஜனநாயகக் கொள்கை இருக்கிறது. அதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட பாஷை பேசும் மக்கள் தொடர்ச்சியாக (கண்டிடுவஸ் ஆஃப) இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதிலும் அடிப்படை யூனிட்டை எடுத்துக்கொண்டால் கிராமம் என்று வருகிறது. இப்படி நமது ராஜ்ய மந்திரிகள் கலந்தாலோசிக்கும்போது சென்னை ராஜ்யத்திற்கு அனுசூலமாக வந்தபோது கமிஷன் சொல்லியிருப்பது ஜில்லா அடிப்படை; ஆனால் நடைமுறையில் இருப்பது தாலுகா அடிப்படை; இன்னும் வரமாட்டான் என்பது கிராம யூனிட்டாக. நமக்கு அனுசூலமாக வரும்போது தாலுகா அடிப்படை என்று சொல்லுகிறோம். சித்தூர் தாலுகா அல்லது பீரமேடு சிம்குப்பும் வரும்போது அங்கு இருக்கக்கூடிய கிராமங்களையும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லுகிறோம். இப்படி ஒரு டிப்டில் கிராமங்கள் அடிப்படை யூனிட்டாக களாக எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லுகிறோம். மற்றொரு சமயத்தில் தாலுகாவைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லுகிறோம். இப்போது திருவனந்தபுரம் ஜில்லா வாசிகள் கையெழுத்துகள் வாங்கியிருக்கிறார்கள். அது என்ன கையெழுத்து? அதாவது, தொவாலை, அகஸ்தீஸ்வரம், கல்குளம், விளவங்கோடு, செங்கோட்டை, ஆகிய 5 தாலுகாக்களையும் திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்திலிருந்து பிரிக்கக் கூடாதென்று கையெழுத்து வாங்கியிருக்கிறார்கள். செங்கோட்டையை எடுத்துக்கொண்டால், அது கொல்லம் ஜில்லாவைச் சேர்ந்ததாய் இருப்பதால் அது சென்னைக்குப் போகக்கூடாதென்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்; ஆனால் அடிப்படை யூனிட்டாக கிராமத்தைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றால் அது சென்னைக்கு வரவேண்டும். இந்த மாதிரியாக ஒரே பாஷை பேசும் மக்களைச் சேர்க்கும் விஷயத்தில் “கன்வின் டென்ஸ்” இல்லை. அத்துடன், இணைப்பை பிரதேசம் இல்லையென்றால் அந்த இடங்கள் தாயகத்துடன் இருக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஒரே பாஷை பேசும் மக்களாகவும் ராஜ்யங்களில் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப் பரர்க்கும்போது, ஒரு கிராமத்தில் தெருக்குத் தெருகூட வித்தியாசம் இருக்கிறது. இப்போது ஜோலிவ் கூரை எடுத்துக்கொண்டோமானால் அங்கே ஒரே ஒரு தெருவில் உள்ளவர்கள் தெலுங்கு பேசுகிறார்கள், மற்ற தெருக்கள் பூராவிலும் தமிழ்

21st November 1955] [Sri P. Jeevanandam]

பேசுபவர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த சமயத்தில் ஒரு கிராமத்தை அடிப்படையாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது; ஆனால் ஒரு கிராமத்தை தெருத்தெருவாக உடைக்கக்கூடாதென்றும் சொல்லப்படுகிறது. திட்டப் பிரதேசங்களை (என்கிலேவ்ஸ்) எடுத்துக் கொண்டால் அதேமுறையில் நியாயம் சொல்லவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப் பார்க்கும்போது ஆந்திரா “பார்டர்” நிர்ணயமாக வில்லை. இது விஷயத்தில், கிராமங்களை அடிப்படையாக்கொள்ளவேண்டுமென்ற ஜனநாயகக் கொள்கையை அங்கீகரிக்கும் ஒரு சூழ்நிலையை ஏற்படுத்துவதற்காக சென்னை சர்க்காரை நான் பாராட்டுகிறேன். எல்லைக் கமிஷன் வந்தாலும் இந்தமாதிரி ஒரு ஜனநாயகக் கொள்கையின் அடிப்படையில்தான் தீர்ப்புச் சொல்லப்போகிறது. எப்படியிருந்தாலும் ஒரு ஜனநாயகக் கொள்கையைக் கொண்டுவருவதை வரவேற்கிறேன். ஒரே பாஷை பேசும் மக்களைச் சேர்த்துவைக்கவேண்டும் என்ற ஜனநாயகக் கொள்கைப்படி, ஹோசூர், கிருஷ்ணகிரி, ரேபனபள்ளி ஆகிய இடங்களும் ஏன் ஆந்திராவுக்கு மாற்றப்படக்கூடாது என்று கேட்கப்படுகிறது. அப்படிப் பார்க்கும்போது ஆந்திரா ராஜ்யத்திலிருக்கும் தமிழ் பேசும் எல்லாக் கிராமங்களும் தமிழ் நாட்டுடன் சேரவேண்டும். கிருஷ்ணகிரி, ஹோசூர் தாலுகாக்களுக்கு ஒரு கொள்கை அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. நெய்யாற்றங்கரைக்கு ஒரு கொள்கை அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. ஒரே பாஷை பேசும் மக்கள் சேர்ந்திருக்கவேண்டும் என்ற கொள்கைப்படி பார்த்தால், ஹோசூர் தாலுகாவில் தெலுங்கர்களும் மெஜாரிடி இல்லை, கன்னடியர்களும் மெஜாரிடி இல்லை, தமிழர்களும் மெஜாரிடி இல்லை, எந்த ஒரு பாஷை பேசுகிறவர்களும் அங்கு தனிப்பட்ட மெஜாரிட்டியாக இல்லை. ஆகவே அது ஏற்கெனவே இருக்கும் ராஜ்யத்தில் இருக்க வேண்டுமென்று நியாயம் பேசப்படுகிறது.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் கிருஷ்ணகிரி, ஹோசூர், ஆகியவைப்பற்றி ஏன் பேசக்கூடாதென்ற காரணம் தெரியாமல் பேசுகின்றார் என்று நினைக்கிறேன். ஹோசூருக்கும் ஆந்திராவுக்கும் இணைப்புப் பிரதேசம் கிடையாது. கிருஷ்ணகிரியில் “காரிடார்” வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். அப்படி “காரிடார்” கொடுக்கவேண்டுமென்றால் அங்கு ஒரு பெரிய மலை குறுக்கே நிற்கிறது. ஆகையால் ஹோசூருக்கு அவர்கள் வருவது என்றால் ஒரு வேளை கோலார் அவர்களுக்குக் கிடைத்ததான் அப்படி வரமுடியும். அடபோதுதான் ஹோசூரைப்பற்றி பேசலாமே தவிர இடபோது அதைப்பற்றி பேசுவது மறுக்கப்பட்டது வேறு காரணத்திற்காக அல்ல என்பதை கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

SRI P. JEEVANANDAM : அந்த ஒரு இடத்தைப்பற்றி மட்டும் சொல்லவில்லை. அதேபோல் கன்குளம், கூடலூர், மலையாளத்தையொட்டி இருக்கக்கூடிய தமிழ் பேசும் பிரதேசங்கள், ஆகியவை தமிழ் நாட்டுக்கு வரவேண்டுமென்று சொல்லுவதோடு அதே ஜனநாயகக் கொள்கையை நாம் அனுஷ்டிக்கவேண்டாமா? அதேமாதிரிதான் சித்தூர் இருக்கிறது. ஆகவே சித்தூர் ஆந்திராவுக்கும், பாலக்காடு மலையாளத்திற்கும் போக வேண்டியதுதான் சரியானது என்று சொல்கிறார்கள். தேவிகுளம், பீர்மேடு, நெய்யாற்றங்கரை, கல்குளம், சித்தூர், கூடலூர் எதை எடுத்துக் கொண்டாலும் ஒரே கொள்கையை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். அதுதான் நான் கூறுவது.

தேவிகுளத்தைப் பொறுத்தவரையில் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இது ரொம்ப முக்கியமான பிரச்சனை என்று நிதி மந்திரி அவர்களே சொன்னார்கள். இது விஷயத்தில், மலையாள மக்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையில் அவர்களிடையே மாறுபாடே இல்லை. அவர்கள் எல்லோரும் அந்தப் பிரதேசம் மலையாளத்துக்கு போகவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள்; இல்லாவிட்டால், “லைப் லைன்” போய்விட்டதென்று சொல்லுகிறார்கள். தமிழ் நாட்டுக்கு வரவேண்டுமென்று பார்த்தால் அங்கு தமிழர்கள் தான் மெஜாரிட்டியாக இருக்கிறார்கள். தேவிகுளத்திலும், பீர்மேடியிலும் 30 எக்கர் தோட்டக்காடு இருக்கிறது. அதில்

[Sri P. Jeevanandam] [21st November 1955]

வேலை செய்கிறவர்கள் அவ்வளவு பேரும் தமிழர்கள். பீர்மேடில் 1/3 பங்குதான் மலையாளிகள் வேலை செய்கிறார்கள். மேற்கில் எல்த் தோட்டத்தில் 99-3/4 சதம் தமிழர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். மறையூர், காந்த ஸார் முதலியவை தமிழ் கிராமங்கள். ஆகையால் அவற்றையும் தமிழ் ராஜ்யத்துடன் சேர்க்கவேண்டும். அங்குள்ள தமிழர்களை “மைக்ரேடரி காரக்டர்” என்று சொல்வதற்கில்லை. இந்தப் பிரச்சினையைச் சண்டையில்லாமல் தீர்க்கவேண்டும். மேலும் பெருவந்தாளம், பள்ளிவாசல் பகுதிகளை விட்டுவிட்டால் மிச்சம் இருக்கக்கூடியது தமிழர்கள் வாழும் பிரதேசம்.

தண்ணீர் பிரச்சினை சம்பந்தப்பட்டவரையில் தமிழர்களும், மலையாளிகளும் பிறப்பதற்கு முன்னாலேயே மேற்கு தொடர்ச்சிமலை இருந்திருக்கிறது, அரபிக் கடல் இருந்திருக்கிறது. மலையாளப் பகுதியிலிருந்து வந்து அரபிக் கடலில் வரும் ஆற்றுத் தண்ணீரை நாம் உபயோகித்திருக்கிறோம். ஆனால் மாட்டுப்பட்டி, குண்டலா, மூணாறு ஆகிய ஆறுகளின் உற்பத்திஸ்தானம் அங்கே (மலையாளத்தில்) தான் இருக்கிறது. இவைகள் மூலம்தான் பள்ளிவாசல் மின்சார சக்தி உற்பத்தியாகிறது. திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்தின் வருமானத்தில் $\frac{1}{3}$ பங்கு இந்த தேவி குளத்திலிருந்துதான் வருகிறது. தேவி குளம் மிகுந்த வருமானம் தரக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஆகவே தேவி குளம் மிகுந்த ஆதரவு உள்ளதாக இருக்கிறது என்று ஒரு எண்ணம் மலையாளிகளிடையே உருவாகிக்கொண்டிருக்கிறது. அதேசமயத்தில் இன்றைக்கு மொழிகள் அடிப்படையில் ராஜ்யங்கள் அமைக்கப்படவேண்டுமென்ற ஜனநாயகக் கொள்கையைப் பார்க்கும்போது மேற்குத் தொடர்ச்சிமலை இரண்டு ராஜ்யங்களுக்கும் பொதுவாக இருக்கிறது. கம்பம், கூடலூர், ஷண்டிப்பரியாறு ஆகிய இடங்களில் மக்கள் “கண்டி” பேசுகிறார்கள். கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இந்தப் பிரச்சினையை சமாதான முறையில் தீர்க்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். எந்த முடிவு வந்தாலும் அதற்கு நாம் கட்டுப்பட்டு இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தப் பிரதேசம் நமக்குக் கிடைத்தால் இந்தப் பக்கம் வரும் தண்ணீர் நமக்குக் கிடைக்கும். ஆகையால் நம்முடைய “கேஸ்” பலமாக இருக்கும் என்று சொன்னார்கள். தண்ணீரின் உற்பத்தி ஸ்தானம் அங்கே இருந்தாலும் இங்கே உபயோகப்படுகிறது. அப்படிப் பார்க்கும்போது காவேரித் தண்ணீர் கூர்க்க நாட்டிலிருந்து செல்வதால் அங்கே அந்த நதியைத் தேக்கிவிடவேண்டுமென்று சொன்னால் அதில் நமக்குப் பிரயோஜனம் இல்லை.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : அந்தத் தண்ணீரை அங்கு உபயோகிப்பதற்கு இடம் இல்லை. அது நேரே கடலில் போய் விழுகிறது. அங்கே உபயோகிப்பதற்கு நிலம் இருந்தால் அப்போதுதான் அதைப்பற்றி யோசிக்கமுடியும்.

SRI P. JEEVANANDAM : ஆகவே அந்தமாதிரி நாம் விவாதிப்போமானால் நாமும் கோள மக்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, நாமும் வாழ்ந்து, அவர்களும் வாழ்ந்து, இந்தியா ஒன்றாகப் போவதற்கு உதவியாக, நமது சகோதர கோள மக்களை “கன்வென்ஸ்” பண்ணும் விதத்தில் இந்த கொள்கை இருக்காது.

இன்றைக்கு இந்த கமிஷன் ரிப்போர்ட் நமக்கு பிரதிகூலமாக இருக்கிறது. தமிழர்கள் நிறைய இருக்கக்கூடிய பிரதேசம் நமக்குக் கிடைக்க முடியாதபடி இருக்கிறது. இதைப் பார்க்கும்போது இந்த ராஜ்யத்தில் இருக்கும் மக்கள் பயப்படுகிறார்கள். இருந்தாலும் இந்திய யூனியனிலேயே நாம் இருப்பதால் எங்கு இருந்தாலும் கவலையில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. எல்லா ராஜ்ய மக்களும் வளருவதற்கு எல்லாவிதத்திலும் நாங்கள் உதவியாக இருக்கிறோம், ஆகையால் தென்னிந்தியாவைப்பற்றி கவலையில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது.

3-20 எனவே இப்பொழுது மக்கள் அதைப்பற்றி கவலைப் படக்கூடாது.
P-m, மக்கள் கவலை இல்லாமல் வாழ்வதற்கு வாய்ப்பு அளிக்கவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும். அப்படி வசதி

21st November 1955]

[Sri P. Jeevanandam]

கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை மக்களுக்கு இருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட நம்பிக்கை மக்களுக்கு இருக்கவேண்டும் என்றால் சமாதான முறையில் பிரச்சனையைத் தீர்க்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். ஏற்கெனவே சிக்கலாக இருக்கக்கூடிய இடங்களில் ஜனநாயக முறையில் சிக்கல்களை தீர்க்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அந்த முறையில் சிக்கல்களைத் தீர்த்தால் அதைப்பற்றி ஆட்சேபம் இல்லை. தாலுகாக்களைப் பொருத்த வரையில் இரண்டு சர்க்கார் களும் ஹை பவர் கமிட்டிக்குப் போகப்போகிறார்கள். அதன் பிறகு தான் அதைப்பற்றிய விவரம் தெரியும். அதன் முடிவு அந்தக் கமிட்டியின் சிபாரிசு வந்த பிறகுதான் தெரியும். (நேரம் முடிந்து விட்டதென்று கனம் சபாநாயகரால் மணி அடக்கப்பட்டது.) இன்னும் ஒரே ஒரு நிமிஷத்தில் முடித்து விடுகிறேன். தண்ணீர் விஷயம் பொறுத்த வரையில், மின்சாரம் விஷயம் பொருத்த வரையில், நீர்பாசன விஷயம் பொருத்த வரையில் உள்ள எல்லா பிரச்சனைகளிலும் எவ்வளவோ சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. அவைகளைத் தீர்ப்பதற்கு மக்கள் எல்லோரும் சகோதர மனப் பின்னமையில் விவாதித்து அதற்கு வேண்டிய பரிசாரம் தேடவேண்டும். அதற்கு உதவி செய்வதற்கு அங்குள்ள மக்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள். அதற்குத் தகுந்த முறையில் பேச்சு இருக்கவேண்டும். ஜனநாயக முறைப் படி சமாதான முறையில் அவைகளைத் தீர்க்கவேண்டும். அப்படித் தீர்க்கவும் முடியும். அப்படித் தீர்ப்பதற்கும் முயற்சிசெய்கவேண்டும். இது என்னுடைய கருத்து. இவைகளில் பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. அதனால் சமாதான முறையில் அவைகளைத் தீர்க்கவேண்டும் என்பது என்னுடைய கருத்து.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இதுவரையில் கனம் ஜீவானந்தம் பேசியதை கேட்டு வந்தேன். அவர் பேசியதில் முன்னுக்குப் பின்னால் முரணாக இருப்பதாக தெரிகிறது. மணியகாரருடைய மாடு முன்னால் பார்த்தால் ஒரு மாதிரியாகவும் பின்னால் பார்த்தால் வேறு மாதிரியாகவும் இருக்கும் என்று சொல்லுவார்களே (ஒரே சிரிப்பு) அதைப்போல் இருக்கிறது. பீரமேடு, தேவினாம்பு முதலியவைகள் நம்முடைய ராஜ்யத்தின் சேடவேண்டும் என்பது அவருடைய கருத்தா அல்லது அவைகளைத் திருவாங்குருடன் சேர்க்கவேண்டும் என்பது அவருடைய கருத்தா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன். அந்த அபிப்பிராயத்தை தெரிவித்தால் அதன்மேல் நான் பேசப்போது பதில் சொல்வதற்கு சௌகரியமாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

SRI P. JEEVANANDAM : என்னுடைய பேச்சை கவனித்தால் ஒரு முடிவிற்கு வர முடியும். அவைகள் நம்முடன் இருக்கவேண்டுமா அல்லது திருவாங்குருக்குப் போகவேண்டுமா என்ற பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. அந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு முன் சகோதர அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு வழி செய்யவேண்டும். அங்குள்ள பிரச்சனை ரொம்பவும் சிக்கலாக இருக்கிறது. இரண்டு பக்கத்திலுள்ள ஜனங்களின் நிலைமையை கவனிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சனையைப்பற்றி பேசும் போது அங்குள்ள பார்டர் முழுதும் குறிப்பிட்டேன். கிராமத்தை யூனிடாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். தேவினாம்பு, பீரமேடு, சித்தூர் எப்படி இருக்கிறது என்பதைப்பற்றி குறிப்பிட்டு விட்டேன். இவைகளைப்பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்தால் அங்குள்ள சிக்கல்கள் மேலும் மேலும் அதிகரித்துக் கொண்டு போகும். அதனால் சகோதர முறையில் அவைகளைத் தீர்க்க வேண்டும். சிரமம் இல்லாமல் மக்களுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டு இந்த சிக்கலைத் தீர்க்கவேண்டும். இந்த சர்க்காரும் அந்த சர்க்காரும் சேர்ந்து இங்குள்ள கட்சிக்காரர்களும் அங்குள்ள கட்சிக்காரர்களும் சேர்ந்து சகோதர முறையில் பேசி கலந்து ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும். அப்படி சமாதான முறையில் பேசி தமிழ் பிரதேசம் தமிழ் பிரதேசத்துடனும் மலையாளப் பிரதேசம் மலையாளப் பிரதேசத்துடனும் போகவேண்டும். தாலுகா என்று பேசக்கூடாது. இரண்டு பேர்களுக்கு சௌகரியம் ஏற்படும் முறையில் பேசி முடிவு காணவேண்டும். ஜனநாயக முறையில் சமாதான முறையில் பேசி நியாயம் வழங்கவேண்டும். அதில் கொஞ்சம் சிரமம் தான் இருக்கிறது. நல்ல முறையில் இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க

[Sri P. Jeevanandam] [21st November 1955]

அங்குள்ளவர்கள் முயற்சிக்கிறார்கள். அதனால்சமாதான முறையில் பேச்சு வார்த்தைகளை நடத்தலாம். மக்கள் நமக்கு அனுசூலமாக இருப்பார்கள். அவர்களுடைய பிரதேசம் நமக்கு வேண்டாம். ஒன்றையும் மறைத்து வைத்துப் பேசவேண்டாம். ஒன்றையும் மறைத்து வைக்காமல் பேசினால் நல்ல நிலைமையைக் காண்பதற்கு வேண்டிய நிலைமை ஏற்படும். இதையே கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் கருதுகிறது. நானும் கருதுகிறேன். இரண்டு பேர்களுடைய கருத்தையும் கேட்டால் இதை சுமுகமாக தீர்க்க முடியும் என்பது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கருத்து என்னுடைய கருத்தும் கூட.

3-25 * RAJA MUTHIAH CHETTIAR OF CHETTINAD : Mr. Speaker,
 P.M. Sir, I must felicitate the Hon. Leader of the House for having stated the case for the Tamil areas in the South to be added to the small fragmented State of Madras. I am one of those who regret the future size of the Madras State vis-a-vis Indian politics. In a way there is no use of wasting time in discussing it or repenting over what has happened. Now at least, there is a strong case for the addition of the Tamil areas in the South to this State. The Hon. Leader of the House has made out a very good case and it should be our wish and prayer that he would continue his fight in Delhi and win the case for the Tamilians. The Hon. Minister has stated that we should do it in a peaceful manner. It is a notorious fact that we in the South are permanently peaceful with regard to our representations unlike those in the other parts of India. I am afraid Delhi has not cared for the South because it puts forward its representations in a peaceful manner. I think it is time that Madras tells Delhi that just because we are accustomed to doing things in a peaceful way we should not lose our case. There is a limit to one's patience. It will not take long to foment trouble in the South if needed. I do sincerely hope that it will not be necessary to take that step. The Hon. Leader of the House who has put forth his case in a very persuasive manner will succeed in his attempt. This should be done as early as possible, for we see in the newspapers that the Chief Minister of Travancore-Cochin State and his associates are very active in making representations at Delhi. There is a feeling in Madras that the Madras Government are not taking as much steps as the Travancore-Cochin Government are taking in this connection. In reality it may not be so. From the way the Hon. Leader of the House has made his case to-day, we should presume that he must have sent his written case already to Delhi. Information should be given to the newspapers about the steps taken by the Government and it is very necessary to publish in the papers and the Madras Government should send a Cabinet Delegation immediately to Delhi to make the Government at Delhi accede to our demands made already.

A very pertinent question was put by the Hon. Leader of the House to my Friend Sri P. Jeevanandam. The latter has not clearly answered the point. Am I right in presuming that he is for the addition of the Tamil taluks, Devikulam and Peermede to Madras State?

21st November 1955]

SRI P. RAMAMURTHI : I will answer the point . . . Since this is a very important question, with your permission, Sir, I wish to intervene. As far as the Communist Party is concerned, its position on the whole question of reorganization is . . .

SRI V. BALAKRISHNAN : On a point of order, Sir. It was a direct question that was addressed to Sri P. Jeevanandam who just now spoke. How is it right and proper for the Leader of the Opposition to get up and . . .

SRI P. RAMAMURTHI : As far as the position of the Communist Party on this question of reorganisation of States and on this question of borders is concerned, it is very clear. The Communist Party . . .

MR. SPEAKER : I am afraid that if the hon. Leader of the Opposition is to explain the position of the Communist Party in the middle of a speech of the other Member it will not be in order. I will request the other hon. Member to continue his speech unless it is a matter of elucidation of a particular point.

SRI P. RAMAMURTHI : The only point that the Communist Party wants to urge on this question is this. On a question like this where, unfortunately, heat has been raised on both sides it may not be politic at a particular moment to give a definite answer to that question which will only add to the inflammation that is already there. In view of the fact that this question has got to be solved in a particular way, we ask for a new approach to be made so that understanding of the people itself might change. We want that that approach should be from the point of view of contiguity, from the point of view of language composition of the majority of the people on the basis of village and at the same time taking into consideration certain interests which are involved on the understanding that both of us want to serve the interests of the other and that no nationality wants to develop at the expense of the other nationality. If both these points of view are taken into consideration, then a solution can be found.

* RAJA MUTHIAH CHETTIAR OF CHETTINAD : I am very glad that the hon. the Leader of the Opposition has made the point clearer than my friend Sri Jeevanandam. I can understand the way in which the Hon. the Leader of the House has put it. His views are very clear. He is for the addition of the Tamil areas with Madras State, but he wants to please the other group in Travancore-Cochin also and wants to appease them. There is no use of my continuing the point any further except to say that there is a consensus of opinion even from the other side to the effect that they are for the addition of Tamil areas on the ground that the language spoken in those areas is predominantly Tamil and the people there are predominantly Tamilians. 3-30 p.m.

On the question of population, Sir, the Hon. the Leader of the House has given the statistics and let me not take up the time of the House by repeating them. It is abundantly clear that the

[Raja Muthiah Chettiar of Cheeeinad] [21st November 1955]

question of floating population applies more to the other side than to our side. If at all there is a floating population in Travancore-Cochin and people have migrated to that place, it is only by the usual process of addition in population once in ten years. It is not by any other process. That being so, there is a strong case for the integration of Peermade and Devikulam with Madras State. The arguments advanced in the Report are many and I can only characterise them as a "mixture" or "chow chow". By using one argument in one place the Commission have come to some decision and by using the same argument at another place they have come to a different decision. There is no rationale at all, though the sub-heading given is "Rationale of Reorganisation". That is my humble opinion. In one place they say that the language spoken should be the criterion. In another place they say that financial and economic considerations should be the test. The most important reason advanced for the inclusion of Peermade and Devikulam taluks in Travancore-Cochin is economic consideration. They concede the other points. But at the end of their Report where the conclusions have been summarised, they say that economic consideration alone shall not be the guiding factor as against regional and linguistic considerations. So economic viability is not the main consideration. They are evidently right. Most of the States in India are not economically viable. They have all to depend upon the support of the Government of India. What does it matter if the Government of India helps one State to the tune of Rs. 10 crores or Rs. 15 crores? If they can give Rs. 10 crores, they can as well give Rs. 5 crores more. This being conceded in another part of the Report, there is no case for the inclusion of Peermade and Devikulam taluks in the proposed Kerala State and I feel very strongly that this argument will not hold good any further.

Further, the labour population in Peermade and Devikulam taluks is predominantly Tamil and they have practically settled there permanently. What is the case in Ceylon? They have settled in Ceylon permanently and they have got their children and grand-children. The same is the case here also. The people in Devikulam and Peermade have no homes in the present Madras State. They have their homes in those areas. There is no justification in saying that they are a floating population. The arguments advanced by the Hon. the Finance Minister in respect of these areas are fool-proof and I do hope that the Government of India will pay heed to them. What does it matter if the Kerala State has to get a few crores of rupees more from the Central Government? We shall all be happy if they get it.

This House is composed of a very interesting set of Members whom we will be losing after a year. Particularly, the Members of Malabar have really enriched the proceedings of this House from time to time and they have helped to the progress of the old State and the present State. Of course, I can understand the embarrassing position in which they are. I may even say that it is no embarrassment at all. They are going to a new State.

21st November 1955] [Raja Muthiah Chettiar of Chettinad]

Some of them are not very keen about the new State and really want to stay in the Madras State, because they do not know where they will be in the new State. We really sympathise with them.

SRI K. C. GOPALAN UNNI : We know where we will be!

* **RAJA MUTHIAH CHETTIAR OF CHETTINAD :** It may be that some Members coming from Malabar may know where they will be, but there is a genuine apprehension on the part of a certain section. It may be a minority. I was about to pay a compliment in one minute, but the hon. Member has interrupted me. Perhaps he did not want to receive a compliment from me. If he had waited for one more minute, he would have received my compliment. The Members from Malabar should take a dispassionate view so far as Peermede and Devikulam taluks are concerned. I am only pleading for more support for Mr. Jeevanandam's point of view. After all, these two taluks are not going to really affect the people in Malabar, who are going to leave us shortly. That they should take a dispassionate view and that they can have no embarrassment was the compliment I was about to pay to the Members representing Malabar in the present Assembly.

Mr. Speaker, Sir, I do not want to refer to any other question except to say that the case put forward by the Hon. the Leader of the House is a fool-proof one. That it should succeed is my prayer and wish.

There is one other small matter with regard to Palghat and Chittur taluks. It may be that a few villages are not purely Tamil. Excluding them, I think there is a very good case for the other areas in the Madras State being added to the Coimbatore district. The Hon. the Finance Minister has referred to the forests in Kollegal and Kollengode. I need not take up the time of the House by repeating them. My main point is about Devikulam and Peermede taluks. They are predominantly Tamil-speaking areas and their integration with Madras State will conduce to the harmonious working and development of that area.

SRI K. P. GOPALAN : Sir, regarding the States Reorganization Commission's Report, I have to make the following observations. Firstly it is a big victory for the movement for the formation of linguistic States, it is a victory for the democratic movements in our country. Secondly the Commission have recommended the removal of the distinction between Part A, Part B and Part C States and the abolition of the institution of Rajapramukhs. Thirdly, the Commission have been forced to accept fourteen States out of sixteen on a linguistic basis. As far as the southern States are concerned, I am of opinion that it is a big victory for the people of the States of Tamilnad, Kerala and Karnataka. We are able to achieve this victory because the people and the political parties in all these States stood unitedly in the fight for the formation of linguistic States. That is why I say that

[Sri K. P. Gopalan] [21st November 1955]

this is a big victory for the people of all these States. It is well-known that during our struggle for freedom against British imperialism, we were able to unite our people and thus achieve freedom for our country. After the attainment of freedom, the movement for the formation of linguistic States grew up, and we were able to present a united front in that movement. That unity was achieved by all the people in the various States in India. The main and important question now is how we should preserve that unity. The point of view from which I look at the Commission's Report is how we should make this unity a lasting one and how we can solve this problem of linguistic States amicably. The Communist Party wants to develop this unity not only in the States but in the whole of India. That has been the view and the standpoint of the Communist Party in the past and that will be the view and the standpoint of the party in future also. You know why we lay stress on this point. If the people of Tamilnad, Kerala and Karnataka want to make any advance, surely there must be industrialization. For industrialization there must be overthrow of feudalism and confiscation and nationalization of British properties, etc. To achieve these objectives, there must be united effort by the people in the various States in India. Only after we achieve these things, the condition of our people can be made better.

The question that now arises for consideration is how we should settle the border issues. When I heard the speech of the Leader of the House, the Hon. Sri C. Subramaniam, I was reminded of a Malayalam proverb which means that the devil is quoting the scripture. I was very glad to hear him speak about unity and other things. But he ended in a most chauvinistic way. Such an attitude will never help the people of Tamilnad or Kerala or Karnataka. We have to solve this border question in a very friendly and compromising manner. When the question of the formation of the Andhra linguistic State came up before this Assembly, we adopted two formulas. One is that village should be taken as the unit for the purpose of division and the other is that assets and liabilities should be divided on a population basis. At that time I was happy that the Msdras Government had acted wisely in accepting these formulas.

The Hon. Sri C. Subramaniam wants to see that the Kollengode forest goes to Tamilnad, if possible. As far as I am concerned, I can state here that the people of Kerala never want an inch of territory which should belong to others and they will never give up an inch of territory which should belong to them. They want to settle every dispute amicably and in a friendly manner on the basis of certain principles. The Hon. Sri C. Subramaniam was talking about the issues regarding the Karnataka State. I can state here that the issues regarding the Karnataka territory can be settled without any trouble. Our party has agreed that village should be taken as the unit. If, in any village, there is a majority

21st November 1955] [Sri K. P. Gopalan]

of Kannada-speaking people, certainly it will go to the Karnataka State, and if in any village there is a majority of Malayalam-speaking people, it will go to the Kerala State.

SRI K. VINAYAKAM : What does the hon. Member say about Devikulam?

SRI K. P. GOPALAN : I will come to that.

Speaking about the Karnataka State, the Hon. Sri C. Subramaniam referred to the difference in the land tenure system between the northern part of the South Kanara district and the southern part of that district. Why should he not apply the same principle to Gudalur? He looks at the whole problem on a different basis. Really he never wants to bring about unity between the Kerala and the Karnataka people. That is what I feel. He put forward a very wonderful argument. He said that, because there were water resources in Devikulam and Peern ede taluks, that area must go to Tamilnad. As far as that question is concerned, I will give my opinion after some time. Everybody knows that there is the Periyar in that area and a portion of Tamilnad is benefited by the waters of that river. Whatever water resources are required for Tamilnad is a matter for negotiation between the Madras Government and the Kerala State Government. The people of Kerala will never stand against giving water to Tamilnad, if there is surplus water. The Finance Minister says, if there are water resources in an area, that area must go to Tamilnad; if there are forests in Kollengode, that area must go to Tamilnad. This is a most chauvinistic approach. I hope that every patriot in Tamilnad, Kerala and Karnataka will oppose this argument, because this is a most chauvinistic argument. I never expected such an argument to come from the Finance Minister.

Regarding Devikulam and Peermede, I have to represent here the feelings of the Kerala people. I will give my opinion also. Unfortunately or fortunately, there is such a feeling in Kerala that they should not go to the Tamil State. I know, as a matter of fact, that there is such a feeling in Tamil Nad also and that some interested people are fomenting the differences between the peoples of Tamil Nad and Kerala on this question. Even persons like our hon. Member Sri Kuttikrishnan Nair want that the whole report should be shelved and that Dakshina Pradesh should be formed. But the Congress Working Committee has taken a very firm decision. After this, the hon. Member Sri Kuttikrishnan Nair says, 'As an obedient man, I will plead for the formation of the Kerala State and other States'. So, even now, there are some people who have no democratic feelings for the formation of linguistic States. Those interested people, backed by the bigger monopolists and landlords of our country, do not want the formation of linguistic States. They are even now wanting to shelve the Report and to see that no linguistic State comes into being either as Kerala or Tamil Nad or Karnataka. So, how are we to solve this problem? Regarding Peermede and Devikulam, I know for certain that there are some places in these areas where the workers come mostly

3-50
p.m.

[Sri K. P. Gopalan] [21st November 1955]

from Tamil Nad. There are also some places where the Kerala people are predominant. The Hon. Sri Subramaniam has given some facts and figures. I can also quote some facts and figures. But facts and figures may be right or wrong. So, I do not want to enter into a dispute on that question. As far as I am concerned, I feel that the whole question must be settled amicably. Isolated pockets should be avoided. The village should be the unit for consideration and partition of the village should be avoided. Due consideration should be given to the needs of Kerala as regards the water resources and power potential that are there in of Devikulam and Peermede taluks for irrigation, power as well as to the revenues that the Travancore-Cochin State is now getting through these two taluks.

As far as Kerala is concerned, as far as Malabar is concerned, I am not bothered when the High Power Commission takes a decision. We will accept that decision. We will approach the problem in a very reasonable and friendly way so that the passions of the people may not be roused. In doing so, I have to say a few things. As far as Kerala is concerned, I need not say here that it is a very backward area. Even in the Report of the Commission, they have made some recommendation in the last pages how the industries should be located and how a backward nation should be helped. They have also recommended that it is the primary duty of the Union Government to see that the standard of all backward nationalities is raised. I accept *in toto* all the recommendations regarding these matters. Even now I can understand the feelings in Tamil Nad. There is a feeling among the Malayalee officers—I do not know whether I am correct or not—that they are not confirmed. So, we have to consider the problem in a calm way.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I may assure the non-Member that there is absolutely no basis for this very unjust allegation.

SRI K. P. GOPALAN: It is not an allegation. I am thankful to the Hon. Minister for removing my doubt.

From the speech of the Hon. Minister I find that the Government gave some opinion of theirs to this Commission. There is also a wide talk in Malabar that the Congress Government in Madras State gave some memoranda to this Commission regarding Gudalur, Devikulam, etc. I am not bothered even if a Minister gives his individual opinion to the Commission. But if the Government gave some opinion or memoranda to the Commission (in the name of the Government), then I want to submit that they did not get the consent of this Assembly. This Assembly will not be responsible for such things. We will never agree to it because this Assembly was not consulted. They have not taken the opinion of the people of the whole State. We would never be a party to that memorandum even if it be given by the Hon. the Chief Minister or the Hon. the Finance Minister.

21st November 1955] [Sri K. P. Gopalan]

Now, we must take the village as a unit. My hon. Friend Sri Jeevanandam has very clearly explained the position. Even in Chittoor, Noyyatrunkarai and Shenkottah, if there are villages where Tamil-speaking people are in a majority, I can straightaway say that they should go to Tamil Nad. As far as we are concerned, we will never hold the view expressed by the Hon. the Finance Minister. His view is a very crude one. I can state here that he will never stand for the unity of either the Tamil people or the Kerala people or for the unity of India. We shall state here that the Kerala people, Tamil Nad people and others stand for a strong Union Federal Government. All of us, whether we belong to the Congress Party or the Communist Party, must fight against disruption and any commotions which may disturb peace. With these few words, I resume my seat.

SRI M. CHADAYAN: മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, സർ, സംസ്ഥാന പുനസ്സംഘടന 4 p.m. കമ്മീഷൻ റിപ്പോർട്ടിനെ ഞാൻ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു. മലബാർ ജില്ല മുഴുവനും കാസർഗോഡ് താലൂക്കു മുഴുവനും ഗ്രാമപഞ്ചായം തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി സംസ്ഥാനം മുഴുവനും ലക്ഷദ്വീപും കൂടിച്ചേർന്ന ഒരു കേരള സ്റ്റേറ്റാണ് മലയാളം ഒരു അംഗീകൃതമായത്. തമിഴ്നാട്ടിനോടു ചേർക്കാൻ കമ്മീഷൻ ശുപാർശ ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഞങ്ങൾ തിരുവിതാംകൂറിലെ അഞ്ച് താലൂക്കുകളും കേരളസംസ്ഥാനത്തിൽത്തന്നെ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കണമെന്നാണ് ഏറെനാൾ മുമ്പായി അഭിപ്രായം.

മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, സർ, ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു കേരള സംസ്ഥാനം രൂപീകരിക്കണമെന്ന് മലയാളികൾ വളരെക്കാലമായി ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കേരളസംസ്ഥാനത്തിന് പല പ്രശ്നങ്ങളും പരിഹരിക്കാനുണ്ട്. കേരള സ്റ്റേറ്റിന്റെ സമ്പത്തികളിലെ വളരെ മോശവുമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസപരമായും സാമ്പത്തികമായും വ്യാപാരമായും മറ്റെല്ലാ പ്രകാരത്തിലും പിന്നോക്കം നില്ക്കുന്ന ഒരു പുതിയ സ്റ്റേറ്റാണല്ലോ കേരളം. ഹരിജനങ്ങളും മറ്റു പിന്നോക്ക സമുദായങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസപരമായും സാമ്പത്തികമായും ഇന്നും പുറംഗമായിട്ടുള്ള അവരെല്ലാംതന്നെ പുതിയ കേരള സംസ്ഥാനത്തെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കാസർഗോഡ് താലൂക്കിനേയും തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചിയേയും വെട്ടിമുറിച്ച് ഒന്നിച്ച ഒരു പുതിയ കേരള സംസ്ഥാനമല്ല ആങ്ങൾക്കു മേൽത്തന്നെ നിലവിലുള്ള നിലവിലുള്ള കേരള സംസ്ഥാനത്തിൽ ചേർക്കാൻ വിട്ടുകൊടുക്കുന്നത് ആങ്ങൾ സമ്മതിക്കുകയില്ല. മലബാർ വളരെക്കാലമായി അംഗീകൃതമായിരിക്കണമെന്ന് ആങ്ങൾ മുറിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതോടുകൂടി ഒരു പുതിയ കേരള സംസ്ഥാനം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഈ അംഗീകൃതത്തിൽ തീരുമാനം കൂർ-കൊച്ചിയിലെ അഞ്ച് താലൂക്കുകളും ഗ്രാമപഞ്ചായം പാലക്കാട് വേർപെടുത്തി തമിഴ്നാട്ടിനോടു ചേർക്കാനും കാസർഗോഡ് താലൂക്കിനെ പക്ഷേ ചണ്ണാടകസംസ്ഥാനത്തോടു ചേർക്കാനുള്ള ശ്രമം ബഹുമാനപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിയുടെ പ്രസ്താവത്തിൽനിന്നും ആങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായിരിക്കുകയാൽ അതിൽ ആങ്ങൾക്കു ശക്തിയായ ഹേതികപ്പെട്ട് തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി സംസ്ഥാനവും മലബാർ ജില്ലയും കാസർഗോഡ് താലൂക്കും മുഴുവനും, കൂടാതെ ഗ്രാമപഞ്ചായം താലൂക്കും ലക്ഷദ്വീപുകളും ഉൾപ്പെടുന്ന ഒരു കേരള സ്റ്റേറ്റാണല്ലോ ഉണ്ടാകേണ്ടതെന്ന് ആർക്കും തോന്നിയിട്ടുള്ളതല്ല. മലയാളികളുടെ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും പ്രശ്നങ്ങളും പരിഹരിക്കുന്നതിനായി അതോടുകൂടി ഒരു സംസ്ഥാനം കൂടിയ കഴിയുന്നതല്ല. ഈ പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം ഉൾപ്പെട്ട ഒരു നല്ല കേരള സ്റ്റേറ്റാണെന്ന ആങ്ങൾക്കു കിട്ടുന്നതിന് തമിഴ്നാട്ടിലെ ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിമാരും മറ്റും മുമ്പാകെ ആങ്ങൾക്കു നൽകിക്കണമെന്നും ആങ്ങൾക്കു ഇവിടെയും നില്ക്കാനും ആവശ്യമായ സ്ഥലം തന്നെ ആങ്ങൾക്കു സഹായിക്കണമെന്നും ആർക്കും അറിയാവുന്നതല്ല. തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചിയും മലബാറും കാസർഗോഡും ഗ്രാമപഞ്ചായം ലക്ഷദ്വീപും വെട്ടിമുറിക്കാതെ ഒരു കേരളസംസ്ഥാനം രൂപീകരിച്ചാണുവാൻ ആങ്ങൾ അഗ്രഹിക്കുന്നു. ന്യൂനപക്ഷസമുദായത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും സാമ്പത്തികമായുള്ള ഉപയുക്തം മറ്റും ആയതു സഹായമായിത്തീരണമെന്നും ആർക്കും അറിയാവുന്നതല്ല.

[21st November 1955]

4-05 SRI N. MAHALINGAM : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே,
 p.m. இன்றையதினம் நாம் ராஜ்ய சீரமைப்புக் கமிஷனுடைய ரிபோர்ட்டைப் பற்றி விவாதித்து இந்தச் சபையின் அபிப்பிராயம் அதைப்பற்றி எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதை மத்திய சர்க்காருக்கு அனுப்ப வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். ராஜ்ய சீரமைப்புக் கமிஷன் எந்த நோக்கத்தோடு இந்தக் காரியங்களை எடுத்தக்கொண்டதோ அதை வெற்றிகரமாக முடிக்கவில்லை யென்றே நான் கருதுகிறேன். முக்கியமாக அவர்கள் தங்களது யாதாஸ்தில், “மொழியை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு ராஜ்யங்களை பிரிக்க தாங்கள் முயற்சிக்கவில்லை. மொழி ஒரு காரணமாக இருந்தாலும் மற்ற பொருளாதார, நிர்வாக செளகர்யங்கள் ஆகியவற்றையும் கணக்கில் வைத்துக்கொண்டே ராஜ்யங்களைப் பிரித்திருக்கிறோம்,” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் தென்னாட்டைப் பொறுத்த வரையில் எடுத்துக்கொண்டால் மொழிவழி மாகாணங்களை இங்கே ஏற்படவேண்டுமென்று கமிஷன், சிபார்சு செய்திருக்கிறது. தமிழ் நாடு என்று தனியாகச் சொல்லாவிட்டாலும் சென்னை என்றால் தமிழ்நாடு தான். ஆந்திர ராஜ்யம் ஏற்கெனவே ஏற்பட்டுவிட்டது. புதியதாக இன்னொரு தெலுங்கானா ராஜ்யம் கூட ஏற்படுத்த உத்தேசித்திருக்கிறார்கள். அதோடு தெலுங்கானாவும், ஆந்திராவும் சேர்ந்து ஒரு வசால் ஆந்திர ராஜ்யம் அமைந்துவிடும்போலிருக்கிறது. ஆகவே தென்னிந்தியா பூராவும் மொழி அடிப்படையில் ராஜ்யங்கள் அமைந்துவிட இருக்கிறது என்பதை கவனிக்க வேண்டும். அப்படியிருக்கும் போது தமிழ் மொழி பேசக்கூடிய சிலவியடங்களை மீலயானத்துடன் சேர்க்க சிபார்சு செய்திருப்பது மிகவும் பொறுத்தமற்றதாகும். முக்கியமாக தமிழ் பேசக்கூடிய மக்கள் மிக அதிகமாகவுள்ள பீமேடு, தேவிகுளம் தாலுக்காக்களை கோள் ராஜ்யத்துடன் சேர்ப்பதற்கு கமிஷன் சிபார்சு செய்திருப்பது பொறுத்தமற்றது. அந்தப் பிரதேசத்தில் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருக்கிறது என்றால் அங்கே கூலி வேலை செய்வதற்கு வரும் தமிழர்கள் தான் அதிகம். அந்தப் பிரதேசம் அவர்களுடைய நிரந்தர வாசஸ்தலமல்ல, ஆகவே அவை இரண்டும் கோளத்துடன் சேர்ந்திருக்க வேண்டும் என்கிறார். இது மிகவும் தவறுதலான கருத்தாகும். பீமேடு தேவிகுளம் ஆகியவற்றில் இருக்கும் தமிழர்கள் அங்கேயே நிரந்தரமாக வசிக்கக் கூடியவர்கள். வாக்காளர் ஜாப்தாவில் அவர்களுடைய பெயர் அந்தப் பிரதேசத்திலேயே இருக்கின்றன. சென்ற பொதுத் தேர்தலிலும் அவர்கள் வாக்குப் பதிலில் கலந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பிரதிநிதிகள் இன்றைக்கு திருவாங்கூர்-கொச்சி சட்டசபையில் இருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்கும் அந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள மக்களை, அவர்கள் அங்கே நிரந்தரமாக வசிக்கக் கூடியவர்கள் அல்ல, கூலி வேலை செய்வதற்காக வந்து போய்க் கொண்டிருக்கக் கூடியவர்கள் என்று கமிஷன் தெரிவித்திருக்கிறது என்றால் கமிஷனில் இவ்விதக்கையச் சேர்ந்த சர் ஜான் கொத்தலவாலாவே அங்கம் வகித்துவிட்டாரோ என்று எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. இந்த நாட்டில் எந்தப் பிரதேசத்தில் வேண்டுமானாலும், ஒரு மாத காலம் தொடர்ந்து வசித்தால் அவர்களுக்கு வோட்டுரிமை உண்டு என்பதாக நமது அரசியல் சட்டத்தில் நிர்ணயித்திருக்கும்போது, இந்தப் பீமேடு, தேவிகுளம் முதலிய பிரதேசத்தில் வசிக்கும் தமிழர்களை அந்தப் பிரதேசத்திற்கு அடிக்கடி வந்து போகும் கூலிகள் என கமிஷன் தன்னுடைய யாதாஸ்தில் எப்படி கூற முடியும்?

அடுத்ததாக கோவை ஜில்லாவை எடுத்துக் கொண்டால் கோவையில் இருக்கக்கூடிய பிரதேசங்கள் சிலவற்றைப் பிரித்து கன்னடத்திற்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். கொள்ளைகாலம் தாலுக்காவை மைசூருடன் சேர்த்துவிடவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். கொள்ளைகாலம் தாலுக்கா பூராவிலும் கன்னடம் பேசும் மக்களே இருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. அவ்வுருக்கு நீண்ட தூரம் காடுகள் வழியே செல்ல வேண்டும். அந்தப் பிரதேசம் கோவை யுடன் இணைந்து இருக்கக்கூடியது. ஆகவே அந்தக் காட்டுப் பிரதேசங்கள் எல்லாம் கோவையுடனேயே இணைந்து இருக்க வேண்டியவை.

21st November 1955] [Sri N. Mahalingam]

கோவைக்கு அடுத்தாற்போல் சித்தூர் தாலுக்கா இருக்கிறது. அங்கே தமிழர் மிக அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய காலாடரத் தொடர்பு, பொருளாதாரத் தொடர்பு ஆகியவையெல்லாம் தமிழர்களோடு சம்பந்தப்பட்டதாகத்தான் இருக்கிறது. அதை இப்பொழுது கேரள நாட்டில் சேர்க்க சிபார்சு செய்யப்பட்டிருப்பது வருந்தத்தக்கது. சித்தூர் வந்தாம் வரையில் அந்தப் பிரதேசத்தில் இருக்கக்கூடியவர்கள் எல்லாம் தமிழர்கள் தான். சென்ற 11, 12, 13-ந் தேதியில் தமிழர் இணைப்பு மகாநாடு நடைபெற்றது. பத்தாயிரத்துக்கு அதிகமான மக்கள் வந்து கூடினார்கள். இந்த சித்தூர் பிரதேசம் முழுவதும், பொள்ளாச்சி தாலுக்காவை ஒட்டியுள்ள பிரதேசம் யாவும் தமிழ் ராஜ்யத்துடன் இணைக்கப்படவேண்டுமென்று அந்த மகாநாட்டில் தீர்மானங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு மக்களுடைய எண்ணம் சித்தூர் பகுதி தமிழ் ராஜ்யத்துடன் சேர வேண்டுமென்று இருக்கிறது. அதைப் பொறுத்தவரையில் சில கிராமங்களில் மலையாளம் பேசக்கூடியவர்கள் அதிகமாக இருக்கலாம். சென்னைக் கணக்கை எடுத்துப் பார்த்தால் சரியாக இருக்காது. ஏனென்றால் அங்கே மலையாளம் பேசத் தெரிந்தவர்களையெல்லாம் மலையாளி என்று கணக்கு எடுத்துவிட்டார்கள். அவர்களெல்லாம் இரு மொழி தெரிந்தவர்களுக்கே இருக்கிறார்கள். தமிழ் தெரிந்தவர்கள் எவ்வளவு பேர் என்று கணக்கெடுத்தால்தான் தமிழர்கள் எவ்வளவு பேர் என்று கணக்கு நன்றாகத் தெரியும். தமிழ் நாட்டுடன் சேர்க்கப்படவேண்டிய பகுதிகளைக் கணக்கிட மதுக்கரையை மையமாக வைத்துக்கொண்டு தெற்கு வடக்கில் ஒரு கோடு போட்டால் அந்தக் கோடு சித்தூர் நகரத்திற்கே வந்து சேரும். மீனாட்சி புரத்திற்கு அருகில் மலையாளிகள் இல்லை. மீனாட்சிபுரத்தில் தமிழ் இணைப்பு மகாநாடு நடைபெற்றது. கொல்லங்கோடு, முதல்மடை பிரதேசம் பூராவையும் தமிழ்நாட்டுடன் சேர்க்கவேண்டுமென்று கோரியிருக்கிறார்கள். சித்தூருக்கும், பொள்ளாச்சிக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கிறது. ஆகவே கொள்ளேகால் காட்டுப் பிரதேசங்களையெல்லாம் தமிழ் நாட்டுடனேயே சேர்க்கவேண்டும். ஆகவே அந்தப் பிரதேசங்களை தமிழ் நாட்டுடன் சேர்ப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை அவசியம் சென்னை அரசாங்கம் எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஆந்திர ராஜ்யம், கேரளராஜ்யம், தமிழ் ராஜ்யம் என்று ஏற்படுத்தும் பொழுதே தமிழ் பேசக்கூடிய பகுதிகளையெல்லாம் தமிழ் ராஜ்யத்துடன் இணைப்பதற்கான நடவடிக்கையையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டாகவேண்டும். ஆந்திர ராஜ்யம் ஏற்படுத்தப்படுமாறு இவ்விஷயம் அவசரத்தில் கவனிக்கப்படாததால் பல தகராறுகள் எழுந்துள்ளன. சித்தூர் ஜில்லாவிலுள்ள தமிழ் பிரதேசம், திருத்தணி பகுதி ஆந்திராவுடன் இருந்து வருகிறது. சில வருஷங்களுக்கு முன்னால் சித்தூர் ஜில்லா என்று தனியாகவே ஒரு ஜில்லா இல்லை. நிர்வாக சென்கரியத்திற்காக என்று தமிழ் பேசும் பகுதிகள் சிலவற்றையும் தெலுங்கு பேசும் பகுதிகள் சிலவற்றையும் சேர்த்து சித்தூர் ஜில்லாவை ஏற்படுத்திவிட்டு, அது பூராவையும் இன்றைக்கு ஆந்திராவுடன் சேர்த்திருப்பது சரியல்ல. இன்றைக்கு ஆந்திராவுடன் சேர்த்த அந்த ஜில்லாவிலுள்ள தமிழ் பிரதேச மக்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அந்தப் பிரதேச மக்களிடையே சில ஆண்டுகளாகவே எல்லைக் கமிஷன் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்ற கிளர்ச்சி இருந்தும், சென்னை அரசாங்கத்தார், ஆந்திர அரசாங்கத்துடன் நேரிடையாகப் பேசி சுமுகமான முறையிலேயே இந்த பிரச்சனைக்கு முடிவு ஏற்படுத்திவிடலாமென்று எண்ணியிருந்தார்கள். அந்த எண்ணம் தவறு என்பது இப்பொழுதுதான் நன்கு தெரிகிறது. பேச்சுவார்த்தையின்போது ஆந்திர சர்க்கார் பிரதிநிதிகள் பேச்சுவார்த்தைக்கு ஒரு சிறிதளவு கூட சம்பந்தம் இல்லாத ஹோசூர் தாலுக்காவைப்பற்றிய பிரச்சனையை எழுப்பி முடிவுக்கு வரமுடியாமல் செய்துவிட்டதோடு இப்பிரச்சனையைத் தீர்க்க எல்லைக் கமிஷன் தான் நியமிக்க வேண்டுமென்பதாக முடிவு செய்துவிட்டார்கள். நீண்ட காலத்திற்கு முன்னதாகமே எல்லைக் கமிஷனை நியமித்திருந்தால் இதற்குள் இப்பிரச்சனை சுமுகமாகத் தீர்ந்திருக்கும். ஆந்திர ராஜ்யம் பிரிவினையின்போது அசிரத்தையாக இருந்து தமிழ் பகுதிகளை கோட்டைவிட்டுவிட்டது போல், இன்றைக்கு மலையாள, கன்னட ராஜ்யங்களைப் பிரிக்கும்போது தமிழ் பகுதிகளை விட்டுவிடக்கூடாது. பிற ராஜ்யப்

[Sri N. Mahalingam]

[21st November 1955]

பிரதேசம் நமக்கு வேண்டாம். அதைப்போல நம் ராஜ்யத்துடன் இணைந்து இருக்கவேண்டிய பிரதேசங்களை பிற ராஜ்யத்துடன் இணைத்துவிடுவதற்கு நாம் அனுமதிக்கக்கூடாது. ஆகவே இன்றைக்கு தகராறில் உள்ள தமிழ் பிரதேசங்களையெல்லாம் தமிழ் ராஜ்யத்துடன் இணைப்பதற்குப் போதுமான நடவடிக்கைகளை நம் சர்க்கார் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று அந்தப் பகுதியில் வாழும் தமிழ் மக்களின் சார்பில் வலியுறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தேவிகுளம், பீர்மேடு விஷயமாக, அங்கே வாழும் தமிழர்கள் தற்கால வாசிகள்தான், அன்றாடம் வந்து போய்க் கொண்டிருக்கும் கூலி வேலைக் காரர்கள்தான் என்று ராஜ்ய சீரமைப்புக் கமிஷன் கூறியிருப்பது மிகவும் கண்டிக்கத்தக்கது. பொறுப்புள்ள கமிஷன் அம்மாதிரி தங்கள் யாதாஸ்தில் எழுதியிருப்பது தவறு என்று சொல்லிக் கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

4-15 * SRI S. THINAKARASAMI THEVAR: கனம் சபா நாயகர்
p.m. அவர்களே, இன்றைய S.R.C. கமிஷன் ரிப்போர்ட்டு, இன்று இந்த சட்டசபையின் பரீட்சைநேரத்தில் இருக்கிறது. இந்த ரிப்போர்ட்டைப் பொருத்த அளவிலும் பீர்மேடு, தேவிகுளம், இவைகளைப் பொருத்த அளவிலும் சில முக்கிய விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் இப்போது சேவது உங்கனிடத்திலே அழகாகவும் திறமையாகவும் பேசி உண்மையை மறைத்துக் கூறும் தோரணையில் இருக்காது. இந்த பிராந்தியம் ஏற்பட்டு, பல வருஷங்களாக, அந்த பிராந்தியத்திலே பழக்கம் உடையவன்; எனது பகுதியிலுள்ள பெரும்பான்மையான மக்கள் அந்த பிராந்தியத்திலே வாழக்கே நடத்துகிறார்கள். சமார் நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னதாக எங்கள் பகுதி மக்கள் அந்த பிராந்தியத்திற்குப் போய் அங்கே வாழக்கே நடத்துகிறார்கள். ஆகவே அந்தக்காரணத்தை முன்னிட்டு அந்த பிராந்தியத்தில் நேரடியாக தொடர்பு வைத்துக்கொள்வதே வேண்டிய சந்தர்ப்பம் எனக்கு இருந்த காரணங்களைப்பற்றியும், நேரடியான விஷயங்களை நேரடியாகப் பார்த்துத்தெரிந்து அந்த விஷயங்களை, இப்போது இங்கு சொல்ல முன்வந்துள்ளேன். இந்த ரிப்போர்ட்டைப்பற்றி நான் சேவலிலே, நேரடியாக நான் பார்த்த விஷயங்களை மாத்திரம் இங்கே சொல்லுகிறேன். முதலாவதாக இந்த ரிப்போர்ட்டில், பீர்மேடு, தேவிகுளத்தில் தமிழர்கள் 72 சத வீசிடம், 44 சத வீசிடம் இருக்கிறார்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. பதினேந்து வருஷங்களுக்கு முன்னதாக நாங்கள் கணக்குப் பார்க்கும் போது 90 சத வீசிடம், 51 சத வீசிடம் தான் இவ்விரை பகுதிகளிலும் கணக்கெடுக்கப்பட்ட சென்ஸஸ் புள்ளிவிவரம். அதற்கு மாறாக, 72 சத வீசிடம், 44 சத வீசிடம் என்று கணக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதிலே 1951-ம் வருஷ கணக்கெடுப்பார்த்தால் பரஷாவாரியாக பிரித்து புள்ளிவிவரம் சேகரிக்கப்படவில்லை என்பது தெரியும், இன்னும் பார்த்தால் அந்த பிராந்தியத்தில் 10 சத வீசிடமும், 30 சத வீசிடமும் தான், மலை யானிகள் இருப்பதும் தெரியவரும். அதேசேர, அவர்கள் சாதாரண சர்க்கார் அதிகாரிகள், ஒட்டல் கீப்பர்கள், P.W. டிபார்ட்மெண்ட் தொழிலாளர்களாகத்தான் இருப்பார்கள். அவர்கள் பூர்வீகம் கூட கோட்டயம், செங்குளச்சேரி. இந்த இடங்களாகத்தான் இருக்கும். சமீபத்தில் நடந்த தேர்தலில், இந்த பிராந்திய தொகுதிகளில், திருவாங்கூர் தமிழர் காங்கிரஸின் சார்பாக நின்றவர்கள் தான் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள். இதுவும் ஒரு அத்தாட்சி. இங்கு, இதிலே அவர்கள் பூர்விகவாசிகள் அல்ல என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் நூறு வருஷங்களாக அந்த பிராந்தியத்தில் குடியேறி இருக்கிறார்கள். இன்று தேற்று குடியேறியவர்கள் அல்ல, என்பதை சொல்லிக்கொள்ளவிரும்புகிறேன். அந்த தாற்போல் அங்கேயுள்ள ரப்பர், டீ, எலக்காய் தோட்டங்களில் வேலை செய்பவர்கள் நூற்றுக்கு 95 பேர் தமிழர்கள்தான். அவர்கள்கூட நூறு வருஷங்களாக, அந்த பிராந்தியத்தில் வசிக்கிறார்கள். அடுத்ததாற்போல், அந்த பிராந்தியத்தில் எலக்காய் தோட்டங்களை எடுத்துக்கொண்டால், நூற்றுக்கு 90 தோட்டங்கள் தமிழர்களுக்கு சொந்தமானது. நெல் சாகுபடியை எடுத்துக்கொண்டாலும் மறையம், கோபந்தநூர், பட்டவடை இவ்விடங்களில் எல்லாம் தமிழர்கள்தான் சாகுபடி செய்கிறார்கள். வியாபாரத்தை எடுத்த

21st November 1955] [Sri S. Thinakarasaami Thevar]

துக்கொண்டாலும் நம்மக்கள் தான் முழுக்கவும் நடத்துகிறார்கள். மலையாளிகள் அவ்வளவு வியாபாரம் செய்வதில்லை. மலைகளில் கூட பல ஜாதிக் காரர்கள் இருக்கிறார்கள். மன்னார், பலயம், மலங்காடு, பண்டாரம் என்ற ஜாதிக்காரர்கள் தமிழ்தான் பேசுகிறார்கள். அப்பிராந்தியத்திலே, நம் மவர்கள், ஆடு, மாடுகளைக் கொண்டு போய் மேய்க்கும் பாத்தியதையும் உண்டு. இங்கே இண்டு ரோடுகள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது மூணர், கொச்சின் ரோடுகள். இந்த ரோடுகள் போடுவதற்கு முன்னதாக, இப்பிராந்தியத்தில் மலையாளிகளே கிடையாது. ரோடுகள் போடப் பிறகுதான் அங்கு மலையாளிகள்வர ஆரம்பித்தார்கள். பீர்மேட்டிலிருந்து கோட்டயத்துக்கு இந்த ரோடு போடப் பிறகுதான் மலையாளிகள் வந்தார்கள். அதற்கு முன் தமிழர்கள்தான் அங்கு இருந்தனர். அந்த ரோடுகள் போடப் பிறகு அங்கு மலையாளிகள் குடியேறிக்கொண்டு, இன்று அந்த இடங்கள், தங்களுடையதென்று பாத்தியதைக்கொண்டாடுகிறார்கள். ரேஷன் காலத்தில், அரிசி இல்லாமலிருந்தபோது, கோயம்புத்தூர்காரர்களும், மதுரை காரர்களும்தான் அந்த பிராந்தியத்திற்கு அரிசி அனுப்பி உதவி செய் தார்கள். அதற்கு எவ்வளவு தூரம் நன்றி காட்டுகிறார்களோ தெரிய வில்லை. பூளா ரீதியாக பார்த்தால்கூட, அது சென்னை மாகாணத்துடன் தான் சேர்ந்திருக்கவேண்டும். இயற்கை அமைப்பும் அப்படித்தான் இருக்கிறது. சென்னையுடன் சேருவதாகத்தான் இருக்கிறது. பெரியகுளம் தாலுக்காவுடன்தான் சேர்ந்திருக்கிறது. அங்கு வருமானம், விசேஷமாக இருக்கிறது. தேயிலை தோட்டங்கள் முதலியன இருக்கின்றன. ஆனால் செலவு ஒன்றும் கிடையாது. வருமானத்தில் நான்கில் ஒரு பங்கு கூட அத்தோட்டங்களுக்காக செலவு செய்யப்படுவதில்லை. தவிர பெரியாறு, நல்லாறு, பம்பையாறு, இந்த நதிகளின் தண்ணீரை உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள அங்கு நிலங்களும் கிடையாது. சென்னை ராஜ்யத்தில் லட்சக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் இருக்கின்றன. ராமநாதபுரம் பஞ்சப் பிரதேசம், மழையும் கிடையாது. அந்த தண்ணீரை இங்குள்ள நிலங்களுக்கு உபயோகப்படுத்தி நல்ல சாகுபடி செய்யலாம். மின்சாரத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும், அங்கு உற்பத்தியாகும் எல்லா மின் சாரத்தையும் அப்பகுதி மக்களால் உபயோகப்படுத்தப்படுவதில்லை. உபயோகப்படுத்தவும் முடியாது. அந்த மின்சாரத்தை தமிழ் ஜில்லாக்களுக்கு உபயோகப்படுத்தலாம். இப்படி இங்கு தேவைகள் இருக்கின்றன. இது போதாதென்று, இப்போது நம் சர்க்கார், சில திட்டங்களை Investigation செய்ய ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறது. • தேச சபித் சத்திற்கு இது மிகவும் அவசியம்தான். இந்த ஒரு கோடி ரூபாயும் செலவழித்தி, அந்த பிராந்தியத்திலுள்ள நதி தண்ணீரை, சமுத்திரத்தில் வீணாக போய் விழாமல், தமிழ் நாட்டுக்குத் திருப்பி, இங்கு சாகுபடிக்கு உபயோகமாகும்படி செய்யவேண்டும். அந்த பிராந்தியத்திலுள்ள மின்சார சக்தியை தமிழ் ஜில்லாக்களிலுள்ள கோடிக்கணக்கான மக்கள் அனுபவிக்கலாம். அகையிலே, இந்த மாதிரி பலவிசேஷமான காரணங்கள் இருப்பதால் இந்த பிராந்தியம் தமிழ் நாட்டுடன் சேருவதுதான் பொருத்தம். அப்படி இல்லாமல் மலையாளப் பகுதியுடன் சேர்ப்பதென்றால் அதிலே நியாயமிருக்காது. நியாயமில்லாவிட்டாலும், நியாயம் செய்யாவிட்டாலும், அநியாயத்தை தடுக்கவேண்டும். இந்த இரண்டுமில்லாமல் அந்த பிராந்திய நதித் தண்ணீரை சமுத்திரத்தில் கொண்டு போய் விடுவது, பகுத்தறிவுக்கு பொருத்தமாக இல்லை. வீணாக நஷ்டம்தான். ஆகையினாலே இதில் எல்லோரும், கேரள நண்பர்கள் எல்லோரும் விசேஷ ஒத்துழைப்புக்கொடுத்து பீர்மேடு, தேலிகுளம், இந்த பகுதிகள், சென்னை ராஜ்யத்துடன் சேர்க்கவேண்டும். நாங்கள் சபித்சமாக இருப்பது உங்களுக்கும் நல்லது. உங்களுக்கு உபயோகப்பாத விஷயம், தண்ணீர், சென்னை ராஜ்ய மக்கள் அனுபவிக்கவிடுவது உங்கள் கடமையாகும். ஆகவே நீங்கள் பீர்மேடு, தேலிகுளத்தை சென்னை ராஜ்யத்துடன் சேர்க்க ஒத்துழைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை நிறுத்திக்கொள்ளுகிறேன்.

* SRI P. K. THIRUMURTHI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த ராஜ்ய புனரமைப்பு கமிஷன் அறிக்கையை குறித்து பேசும்போது, நான் சில விஷயங்களை குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இப்போது, சித்தூர்

[Sri P. K. Thirumurthi]

[21st November 1955]

எல்லையிலும் பாலக்காடு, முதலேமேடு முதலிய பகுதியிலுமுள்ள மலையாள மக்கள் தமிழ் நாட்டுடன்தான் அதிகமான தொடர்பு கொண்டு வாழ்ந்து வருகிறார்கள். மேலும் இந்த பகுதிகளில் வாழ்பவர்கள் பெரும்பாலும் தமிழ் மக்கள்தான். உத்தியோகங்களிலும், மற்றும் பல பதவிகளிலும் தமிழர்கள் தான் அதிகமாக இருந்து வருகின்றனர். அப்படியிருக்கும்போது இந்த சித்தூர், பாலக்காடு எல்லைகள் தமிழ் நாட்டுடன்தான் இணைக்கப்பட வேண்டும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதோடுமட்டுமில்லாமல், மார்க்கெட் விஷயத்தை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தாலும், அதிகமான தமிழ் மக்கள், பொள்ளாச்சியிலிருந்து கூட இந்த மலையாள பகுதிகளுக்குப்போய், வியாபாரம், கொள்வினை, கொடுப்பினைகள் நிறைய செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த முறையிலும், அந்த பகுதி மக்கள் தமிழ் நாட்டு மக்களுடன் அதிக தொடர்பு கொண்டிருப்பதால், அவைகள் தமிழ் நாட்டுடன்தான் இணைக்கப்பட வேண்டும் என்று சர்க்காருக்கு வலியுறுத்தி சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மேலும், இந்த மலையாள பகுதிகளில் சிறு பள்ளி மாணவர்கள் கூட தமிழ்தான் படிக்க முடிகிறது. நான் இந்த பகுதிகளில் உள்ள ஒவ்வொரு சிறு கிராமத்தையும், சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து பார்த்தேன். முதலேமேடு மகாநாட்டிற்கும் போயிருந்தேன். இங்குள்ள கிராமங்களில் பினையோலைகளைக் கொண்டு சிறு சிறு பள்ளிக்கூடங்கள் அமைத்திருக்கிறார்கள் என்றாலும், மலையாளம் போதிக்கக்கூடிய பள்ளிகள் சரியான முறையில் இல்லை. பள்ளி மாணவர்களில் ஓரிருவர்தான் மலையாளம் படிக்கிறார்கள். பாக்கி மாணவர்கள் பூராவும் தமிழ்தான் படிக்கின்றனர். மலையாளம் சொல்லிக்கொடுத்தால் கூட, இந்த குழந்தைகளுக்கு சரியாக படிக்க வரவில்லை. ஒரு வருட காலம் படித்தாலும், அந்த மாணவர்களுக்கு மலையாளம் வருவதில்லை. தமிழ்தான் அவர்களுக்கு நன்கு விளங்குகிறது. ஆகவே, இந்த நிலையில் சித்தூர், கொல்லங்கோடு, பாலக்காடு எல்லைகளை தமிழ் நாட்டுடன் சேர்த்தால் நலமாக இருக்கும் என்று கூற விரும்புகிறேன். அந்தந்த தொகுதியிலுள்ள அங்கத்தினர்களுக்குத்தான் அந்தந்த பகுதி விஷயங்கள் நன்கு தெரியும் என்ற முறையில் நான் இவற்றை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. எனக்கு முன்பு பேசிய அங்கத்தினர்கள் கூட, இந்த பகுதிகள் தமிழ் நாட்டுடன் சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்று தான் கூறியிருக்கிறார்கள். நானும் அதே மாதிரி தமிழ் நாட்டுடன் சித்தூர் எல்லையையும், கொல்லங்கோடு எல்லையையும் சேர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

4-30
p.m.

* SRI V. MUTHU : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைய விவாதத்திலிருக்கும் ராஜ்ய சீரமைப்புக் கமிஷன் அறிக்கையை குறித்து பேசும்போது, முக்கியமாக எல்லா அங்கத்தினர்களின் மனதில் இடம் பெற்றிருக்கக்கூடிய விஷயம் பீர்மேடு, தேவிசுளம் சம்பந்தப்பட்டதாகும். சமீபத்தில் கனம் நிதியமைச்சர் அவர்கள் மதுரை ஜில்லாவின் மேற்கு பிரதேசத்தில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்தார். அந்த சமயத்தில், பீர்மேடு, தேவிசுளம் ஆகிய இரு பிரதேசங்களும் சென்னை ராஜ்யத்துடன் இணைக்கப்படவேண்டும் என்ற கிளர்ச்சி அவர்கள் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்த அந்த வட்டாரங்களில் இருந்து வருவதை நேரில் கண்டார். பீர்மேடு, தேவிசுளம் எல்லையோரத்தில் உள்ள கம்பம், கூடலூர், போடி, தேவாரம் முதலிய பிரதேச மக்கள், சிறுவர்களும் பெரியோர்களும், எல்லோரும், கட்சிப் பாடுபாடின்றி பீர்மேடு, தேவிசுளம் சென்னை ராஜ்யத்துடன் சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்ற உறுதிப் பாட்டில், எதிர் காலத்தில் ஒரு போராட்டத்திற்குக் கூட தயாராகக்கூடிய முறையில் அதைப் பற்றி பேசி வருகிறார்கள். கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் கலந்து கொண்ட ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும், பஞ்சாயத்து போர்டு முனிசிபாலிடி மற்றும் இதர பொதுக் கூட்டங்கள் அனைத்திலும் தேவிசுளம், பீர்மேடு ஆகிய இரண்டு தாலுக்காக்களும் சென்னை ராஜ்யத்துடன் சேர்க்கப்படவேண்டுமென்று தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றி, நிதி மந்திரி அவர்களிடம் கொடுத்த

21st November 1955] [Sri V. Muthu]

திருக்கிறார்கள். இவற்றின் ஆதரவுகொண்டு நிதி மந்திரி அவர்கள், இந்த பிரச்சினையை முடிவு கட்டுவதற்கு திடமான நம்பிக்கை பெற்றிருப்பார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். இன்று சட்ட சபையில் பேசும் போது நிதி மந்திரி அவர்கள் இந்த பிரச்சினையை குறித்து நல்ல முறையில் பேசியிருக்கிறார்கள்.

தேவிகுளம், பீரமேடு தாலூக்காக்கள் சென்னை ராஜ்யத்துடன் சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்லும் போது, சிலர் ஆட்சேபிக்கலாம். ஆனால் இயற்கையாகவே இவ்விரு பிரதேசங்களும் தமிழ் நாட்டுக்குத்தான் சேர வேண்டும், மலையாள ராஜ்யத்தில் சேர்ப்பது அவசியம் என்பதை சென்ற 100-வருட கால அனுபவத்திலிருந்து நாம் பார்க்கிறோம். இன்றைக்கு ராமநாதபுரம், மதுரை ஆகிய இரு ஜில்லாக்களும் உயிர் பிழைத்துக் கொண்டிருப்பது பெரியாற்று நீரால்தான். அப்படிப்பட்ட ஜீவ நதி அந்த பிரதேசத்தில் இயற்கையாகவே ஏற்பட்டிருந்த போதிலும் கூட, அந்த நீரை, சென்ற 100 வருடங்களுக்கு மேலாகவே, அவர்களால் உபயோகப்படுத்த முடிய வில்லை. நம்மவர்கள் தான் இதை யோசித்து, மதுரை, ராமநாதபுரம் ஜில்லாக்களுக்கு இந்த பெரியாற்று நீர் உபயோகப்படும் என்று கண்டு, அதை திருப்பி உபயோகப்படுத்தி வருகிறார்கள். இப்போது, இன்றைக்கு சொல்லுகிறார்கள், இந்த பிரதேசங்கள் எங்களுக்கு அவசியம், அந்த பெரியாற்று தண்ணீரால் நாங்கள் பயனடைவோம் என்று. இப்போதாவது, 100 வருஷத்திற்கு பிறகாவது, ஒரு பெரிய அணைக் கட்டை கட்டி, தங்கள் நாடு முன்னேறுவதற்கு உபயோகப்படுத்துவார்களா என்றால், அதற்கும் அவர்களிடம் யோசனை கிடையாது. ராஜ்ய சீரமைப்பு கமிஷன், எல்லைக் கமிஷன் வந்து பீரமேடு, தேவிகுளம் பிரதேசங்களை வேறு நாட்டுடன் சேர்த்து விடுவார்கள் என்ற முன் யோசனையைகொண்டோ என்னவோ, பொருடையால் இன்று அங்கு “பட்டம் காலனி” என்று ஒன்று ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அங்கேகூட மனிதர்கள் வாழமுடியாது. அங்கே சிங்கம், புலி, கரடி முதலிய மிருகங்கள் தான் வாழ்கின்றன. காலனி என்று கட்டி வைத்திருக்கிறார்களே தவிர அங்கே மனிதர்கள் இல்லை. வேண்டுமென்றே மனிதர்கள் சஞ்சரிக்க முடியாத மலையாளிகள் வசிக்க முடியாத இடத்தில் காலனி ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இது வம்பாக ஒரு பிரதேசத்தை கவர்ச்சி பண்ணவேண்டுமென்று செய்திருக்கிறார்களே தவிர மலையாள மக்களுக்கு உபயோகப்பட வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் செய்யப்பட வில்லை. மேலும் அந்தப் பிரதேசமானது சோலைகள் நிறைந்ததாக, யானைகளும், சிங்கங்களும் குடியிருக்கும் பிரதேசமாகத்தான் இருந்திருக்கிறது. அந்தக் காலத்தில் மக்களுக்கு அந்தப் பிரதேசம் உபயோகப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு யாருமே முயற்சி எடுத்துக்கொண்டதில்லை. வெள்ளைக்காரர்கள் அதை ஆக்ரமிப்புப் பண்ணி, அங்கு தோட்டங்கள் ஏற்படுத்தினர். அதன் பிறகு, தமிழ்நாட்டுக் கூலிகள்தான் அங்கு வேலை செய்துவந்திருக்கின்றனர். திருநெல்வேலி, மதுரை ஜில்லாக்கள், கூடலூர், கம்பம் முதலிய இடங்களிலிருந்து மக்கள்தான் அங்கு சென்றனர். அந்தப் பிரதேசத்தைப் பற்றி மலையாள மக்களுக்கு யாதொரு அக்கரையும் கிடையாது. அதை தமிழ் மக்கள் தான் சீர்திருத்தியிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையில், அப்பிரதேசத்தை நன்கு பண்படுத்திய தமிழ் மக்களுக்கு இன்றி, மலையாளிகளுக்கு என்று சொன்னால் அது நீதியாகாது. அந்த முடிவு அநீதியாகத்தான் இருக்கும்.

மேலும் கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் வாசித்த குறிப்பில் “ப்ளோடிங் பாபுலேஷன்”-ஐப்பற்றிக் கூறப்பட்டது. இதை நன்றாக சீர்தூக்கிப்பார்க்க வேண்டும். சிறுக்கி சிறுக, படிப்படியாக ஏற்றிக் கொண்டே போன ஜன விருத்தி தான் உண்மையாக இருக்குமே தவிர திடீரென்று இன்றைக்கு 50 பேரும் நாளைக்கு 100 பேரும் இருந்ததாகச் சொன்னால், அது புகுத்தப்பட்ட எண்ணிக்கை என்று தான் கூறலாம். அது பரம்பரையாக வளர்ந்து வந்த ஜனவிருத்தி என்று கூற முடியாது.

மற்றொன்றும் சொல்லுகிறேன். இந்த மாதிரி ஜனங்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அந்த மலையாளப் பிரதேச அரசாங்கம் தமிழ் மக்களுக்கு

[Sri V. Muthu] [21st November 1955]

என்ன தான் செய்திருக்கிறது? திருவாங்கூர் ஸ்டேட்டில் அந்தப் பிரதேசம் இவ்வளவு காலமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. அங்கு குடி போன தமிழ் மக்கள் தாங்களாக மலைய செய்து சம்பாதித்து தோட்டங்களை வைத்திருக்கிறார்கள். ஆடு, மாடுகள், வீடுகள் முதலியன சொந்தமாக வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் திரும்ப இங்கே மதுரை ஜில்லா, திருநெல்வேலி, போடிநாயக்கனூர் ஆகிய இடங்களுக்கு வந்தால் அநேகமாக பேச்சு கூட மாறி விடுகிறது. இவர்கள் புராதனமாகவே அங்கு வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். இங்கு வந்தால் அவர்கள் கலப்பு பாஷை பேசுகிறார்கள். மலையாள பாஷை கலந்த தமிழ் பேசுகிறார்கள். நேற்றுப் போனவர்கள் என்றால் சுத்தமான செந்தமிழில் பேசுவார்கள். மதுரை, திருநெல்வேலி, ராமநாதபுரம் ஆகிய ஜில்லாக்களிலுள்ள மக்கள் தான் அங்கு சென்றிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தான் அங்கு குடியேறினார்கள். இப்படி அங்கே குடியேறிய தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கு திருவாங்கூர் ராஜ்யம் என்ன செய்திருக்கிறது என்று யோசித்துப் பார்த்தால் ஒன்றுமே செய்யவில்லை. இன்றைக்கு அங்கே பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்கின்றனவா? தமிழருக்காக ஒரு “ரெகக்ஷன்ஸ் ஸ்கூல்” கூட இல்லை. சொந்தத்தில் அங்கே “அனல் ரெகக்ஷன்ஸ் ஸ்கூல்கள்,” ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். மதுரை ஜில்லாவில் கம்பம், உசிலம்பட்டி முதலிய இடங்களில் மலையாளப் பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்கின்றன. இந்த இடங்களுக்கு அந்த மலையாளப் பிரதேசத்திலிருந்து வரும் தமிழ் மக்கள் இந்தப் பள்ளிக் கூடங்களிலும் படிக்க முடிவதில்லை. ஏனென்றால் மலையாள பாஷையும் இவர்களுக்குத் தெரிவதில்லை, தமிழ் பாஷையும் தெரிவதில்லை. நூற்றுக்கணக்கான இம்மாதிரிக் குழந்தைகள் மதுரை ஜில்லா ஹாஸ்டல்களில் இருந்து படித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படித்தான் அவர்கள் படிக்க முடிகிறது. இல்லாவிட்டால் திருவாங்கூர் ராஜ்யத்தில் இவர்கள் படிப்பதற்கு வசதி இல்லை.

ஆகவே, ரொம்ப காலமாக தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்து வந்திருக்கும் அந்தப் பிரதேசத்தை சென்னை மாகாணத்துடன் சேர்க்கவேண்டியதுதான் நியாயம். அப்படியில்லாமல் இதற்கு முட்டுக்கட்டை போட்டால் அது அநீதியான முட்டுக்கட்டை ஆகும் என்பது தான் என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

இது விஷயத்தில் நமது தமிழ் நாட்டு கம்யூனிஸ்ட் சகோதரர்கள் பாம்பும் நோகாமல், பாம்பை அடித்த கம்பும் நோகாமல் இருப்பது போல பேசுகிறார்கள். இரண்டு பக்கமும் பேசுகிறார்கள். அந்தப் பக்கம் பீரமேடு போகவேண்டுமென்று சொன்னால் அவர்கள் மீது நாம் கோபப்படுவோம். அது தமிழ் நாட்டுடன் சேரவேண்டும் என்று சொன்னாலும் மலையாளப் பிரதேசத்து கம்யூனிஸ்ட் சகோதரர்கள் விரோதத்தைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளவோமே என்று எண்ணி இரண்டுக்கும் மத்தியில் ஏதோ சாக்குப் போக்குகள் சொல்லிப் பேசுகிறார்கள். இது விஷயத்தில் அவர்கள் உறுதியாக தமிழ் மக்களுடன் சேர்ந்து போராடவேண்டும். பீரமேடு, தேவி குளம் இரு தாலுக்காக்களும் சென்னை யுடன் சேர வேண்டும் என்ற விஷயத்தில் யாதொரு கட்சிபேதமுமில்லாமல் ஏகோபித்த தீர்மானத்துடன் பேசவேண்டுமென்று தமிழ்நாட்டு கம்யூனிஸ்ட் சகோதரர்களைக் கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய சிற்றுரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

4-40 * SRI E. K. SANKARA VARMA RAJA: Mr. Speaker, Sir, I have gone through the Report of the States Reorganization Commission and I have also heard very closely the arguments advanced by the Hon. Minister for Finance with regard to the division of the Madras State. As per the recommendations of the States Reorganization Commission, the Malabar district is to be amalgamated with the Kerala State. So also the Kasaragode taluk in the South Kanara district is to be amalgamated with the Kerala State. The rest of the South Kanara district is to be amalgamated with the Karnataka State. Five taluks in the Travancore-Cochin State are to be amalgamated with the Madras State. They have

21st November 1955] [Sri E. K. Sankara Varma Raja]

recommended these steps by taking linguistic and administrative convenience into consideration. But the Commission has not said anything about the Gudalur taluk in the Nilgiris district. I am not very much concerned with the southern taluks in the Travancore-Cochin State because I do not know much about those places. What I read in the report of the Commission and the arguments advanced by the Hon. Minister for Finance may be true but that is a matter to be taken up by the Travancore-Cochin State because they are most concerned with it. I am more concerned with the Gudalur taluk in the Nilgiris district and the Kasaragode taluk in the South Kanara district. In this connection, I have to bring to the notice of the Madras Government that I have been frequently visiting the interior parts of almost all the places in the Gudalur taluk for the last 10 to 15 years and I know fully well that the original inhabitants of those places are known as 'Wynaad Chetties'. Recently some Moplahs also settled down there. If contiguity, administrative convenience and other factors are to be taken into consideration, this taluk should be considered as a portion of the Wynaad taluk. Probably during the British regime, they must have included it in the Nilgiris district for administrative convenience. As I have been frequently visiting this taluk, I know that the people living there are all Malayalees. While referring to the Census Report, the Hon. Minister for Finance himself stated some time back that the percentage of the Tamil-speaking population in the Gudalur taluk might be about 21.6 per cent or so. But I am of opinion that that may not be quite correct. The Chetties of that taluk must have been classified as 'Chetties of Tamil taluks' but really speaking they are all Malayalam-speaking people and their system is like the Marumakkathayam system in Malabar. Also, the subjects are taught in the elementary schools in that taluk only in Malayalam and all the people there speak only Malayalam. So, I am of opinion that the Gudalur taluk should be amalgamated with the Kerala State. There is no doubt about it.

Regarding the Kasaragode taluk, there are ever so many Malayalees living in the area north of the Chandragiri river as mentioned by the Hon. Finance Minister in his speech. I know that there are so many royal families who are all Malayalees living in that taluk. They have more connection with Malabar than with South Kanara. They have married people in the Malabar district. So, I am of opinion that the whole taluk should be amalgamated with the Malabar district even for administrative convenience. Sir, the people of South Kanara have got extensive areas of land covering 72,000 square miles and they need not be much aggrieved if the Kasaragode taluk is amalgamated with the Kerala State. The Government also must understand that we are growing in population by leaps and bounds and at least taking that aspect into consideration, they must recommend to the Centre that all these taluks must be amalgamated with the Kerala State so that the Malayalees can develop the two taluks of Kasaragode and Gudalur and carry on agricultural operations there. Thank you Sir.

[21st November 1955]

4-48
p.m.

* SRI V. BALAKRISHNAN : தலைவர் அவர்களே, “ஸ்டேட்ஸ்-ரீ-ஆர்கனைசேஷன் கமிஷன்” ஒரு பெரிய மகத்தான வேலையைத் தான் சாதித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இதைச் சாதிப்பதற்கு முன்பாக எந்த அடிப்படையில் சாதிப்பது என்பதற்கு 80 பக்கங்கள் அவர்கள் தங்களுடைய அரசியல் மூலையைக் குழப்பி, கடைசியில் ஒரு இடத்தில் பாஷா வாரியாகப் பிரிக்கவேண்டுமென்றும், இன்னொரு இடத்தில் நிர்வாகக் காரணத்திற்காகப் பிரிக்கவேண்டுமென்றும், ஆனால் எந்த அடிப்படையில் பிரித்தாலும் கூட தேசியத்தின் ஒற்றுமைக்கும் பாதுகாப்புக்கும் பங்கம் இல்லாமல் பிரிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் சொல்லி பிரித்திருக்கிறார்கள். பாஷாவாரியாக 30 ராஜ்யங்கள் இருந்ததை 18-19 ராஜ்யங்களாகச் செய்திருக்கிறார்கள். 18-19 ராஜ்யங்களாகச் செய்து அங்குமிங்கும் சில அபிப்பிராய பேதங்களைப் புகுத்தி மக்களுக்குள்ளே ஒரு சச்சரவை ஏற்படுத்தாமல், இன்னும் ஒரு மூன்று, நான்கு ராஜ்யங்களை உபரியாக ஏற்படுத்தி, 20-ஐ 25-ஆக அவர்கள் செய்திருப்பார்களானால் இவ்வளவு தூரம் மக்களுக்குள்ளே கக்கி எதிர்ப்பு இருக்காதென்று நினைக்கிறேன். நம்முடைய நாட்டின் ஜனத்தொகை 40 கோடி. அமெரிக்கா தேசத்தில் சுமார் 15 கோடிதான். ஆனால் அங்கே மக்களுடைய நன்மைக்காகவும், ஜனநாயக முறையில் நிர்வாகம் ஒழுங்காக நடக்கவண்டும் என்ற காரணத்திற்காகவும், நிர்வாகம் 48 அங்கங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே ஜனநாயகத்தில் மக்கள் சுபிட்சமாக இருக்கிறார்கள், செல்வம் தாண்டவமாடுகிறது. அப்படியிருக்கும்போது, நம்முடைய நாட்டை, இந்த பரந்த நாட்டை, இந்த ஏழை நாட்டை, 40 கோடி ஜனம் கொண்ட நாட்டை, ஒரு மூலையிலிருந்து மற்றொரு மூலைக்குப் போக சரியான போக்குவரத்து வசதி இல்லாத நாட்டை 18-19 அங்கங்களாகப் பிரித்திருப்பதைப் பார்த்து வருந்துகிறேன். மக்கள் உண்மையாக ஜனநாயகத்தை அனுபவிக்க வேண்டுமென்றால், நிர்வாக அங்கம் எவ்வளவு சிறிதாக இருக்கின்றதோ அவ்வளவு வசுவ்வளவு நிர்வாகம் ஒழுங்காக நடக்கும், மக்களுக்கு நீதி கிடைக்கும், அதிகப்படி செலவு இல்லாமல் மக்களுக்கு எல்லாவித சுகங்களும் கிடைக்கும் என்றுதான் நம்புகிறேன். இப்போது நம் நாட்டிலே எங்கு பார்த்தாலும் நீதி குறைவு இருக்கிறது, லஞ்சம் அதிகமாக இருக்கிறது என்று எல்லா மக்களும் சொல்லுகிறார்கள். அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் நிர்வாகம் ஒரு பெரிய அடங்காப் பிடாரியாக இருப்பது தான். நிர்வாகம் இப்படி இருப்பதால் லஞ்சம் வாங்க வாய்ப்புகள் ஏற்படுகின்றன. ஆகவே மக்களுக்கு நீதி குறைகிறது. சிறிய ராஜ்யங்களாக இருந்தால், மக்களுடைய தலைவர்கள், மற்றும் பெரிய அதிகாரிகள் முதலியவர்கள் நிலைமையை நேரில் பார்த்து நேரில் நீதி வழங்கும் முறையில் நிர்வாகம் நடக்கும். நான் ஒரு சிறிய ராஜ்ய நிர்வாகத்தில் இருந்ததால் சிறிய நிர்வாகத்தில் திறமை இருந்தது என்பதையும், நிர்வாகம், நீதி இவைகளில் எல்லாம் மக்களுக்குக் கொஞ்சம் கூட தயக்கம் இல்லாமல் இருந்தது என்பதையும் நேரில் பார்த்திருக்கிறேன். அந்த நிர்வாகத்திலே நானும் பங்கு கொண்டவன் என்பதனால் எனது சொந்த அனுபவத்தைக்கொண்டு இதைக் கூறுகிறேன் என்பதையும் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இருபது அங்கங்களாக இல்லாமல் 30 அல்லது 35 அங்கங்களாகப் பிரித்திருக்கும் பக்கத்தில் நான் வரவேற்றிருப்பேன். இந்த ரிப்போர்ட் வந்தவுடன் சென்னை ராஜ்ய மந்திரிகள் இரண்டொருவர் “ஒரு விதக் குறையும் இல்லை, திருப்தியாக இருக்கிறது என்று” சொல்லி யிருந்ததை பேப்பரில் பார்த்தேன். நீதி மந்திரி அவர்கள் அப்படிச் சொல்லியிருந்தார்கள். அப்படி அவர்கள் சொல்லிவிட்டு, மக்கள் கிளர்ச்சி செய்த பிறகு தேவிலுளம், பீர்மேடு, பாலக்காடு, சித்தூர் ஆகியவை தமிழ் நாட்டுக்கு வரவேண்டும் என்று இப்போது அவர்கள் டில்லியில் போய் கட்சியாடியிருப்பது எவ்வளவு தூரம் முன் யோசனையில்லாமல் அறிக்கை விடுத்தால் நம்முடைய நியாயமான கட்சி பாதிக்கப்படும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இன்று நீதி மந்திரி அவர்கள் தகுந்த புள்ளி விவரங்கள் சொன்னார்கள். ஏன் இந்தப் புள்ளிவிவரங்கள் அப்போது டில்லியில் பேசும்போது கையில் இல்லையா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். இவ்வளவும் ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் மந்திரி அல்லது காபினென்டையோ, எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களையோ, மற்ற ஜனங்களையோ கேட்டு ஆலோசனை செய்யாத குற்றம்தான். ஏதோதங்கள் கட்சி மெஜாரிட்டியாக

21st November 1955] [Sri V. Balakrishnan]

இருக்கிறது என்ற காரணத்தை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் தாங்களாகவே முடிவு செய்வதால் ஏற்படும் ஆபத்து என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

நான் இப்பொழுது சொல்லுகிறேன். இப்பொழுது நாம் சொல்வது எவ்வளவு தூரம் பயன் அடையும் என்பதைக் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். ஏனென்றால் இந்த விஷயத்தைப் பற்றி காங்கிரஸ் காரியக் கமிட்டி சில தினங்களுக்கு முன்பாகவே முடிவு செய்து விட்டது. முடிவு செய்து விட்ட பிறகுதான் ராஜ்யங்களின் சட்டசபைக்கு முன் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ராஜ்ய சட்டசபை அங்கத்தினர்களுக்கு தினம்ஒன்றுக்கு ஜயாயிரம், ஆறாயிரம் ரூபாய் செலவு செய்து படிப்பணம் கொடுத்து வரவழைத்து பகலிலும், இரவிலும் உட்கார்ந்து இதைப்பற்றி சர்ச்சை செய்யச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் பலன் என்ன இருக்கிறது? ஏற்கெனவேதான் காரியக் கமிட்டி ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டதே! அவர்கள் அரசியல் கட்சியாக இருக்கிறார்கள், அவர்கள் மெஜாரிட்டியாக இருக்கிறார்கள் அதன் படித்தான் நடக்கும். அதற்கு உரிமை இருக்கிறது. அந்த உரிமையைப்பற்றி நான் ஆட்சேபிக்கவில்லை. ஒரு ஆட்சேபமேயும் சொல்லவில்லை. எந்த உரிமை இருந்தாலும்கூட காரியக் கமிட்டி முடிவு செய்வதற்கு முன்பாக சபைகளைக் கூட்டி அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தை அனுசரித்துக்கொண்டு முறைப்படி செய்யவேண்டியதைச் செய்திருந்தால் நாட்டிலே இவ்வளவு குழப்பமிருக்காது. பார்லிமெண்டின் தீர்ப்புதான் கேட்க தீர்ப்பு. அதன் பிறகு காரியக் கமிட்டி ஒரு முடிவுக்கு வந்து அபிப்பிராயத்தை மக்களுக்கு அறிவித்திருக்கலாம். அது ஒருவாறு உதவியாகவும் இருந்திருக்கும். எல்லா பகுதியினரையும் கலந்துகொண்டு முடிவுக்கு வரக்கூடிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டிருக்கும். அப்படி முடிவுக்கு வந்திருந்தால் நாம் எல்லோரும் பெருமை படக் கூடியதாக இருந்திருக்கும். அப்படி இல்லாமல் காரியகமிட்டி முடிவுக்கு வந்த பிறகு சபையின் முன்பு வைத்திருப்பது எப்படி இருக்கிறது என்றால் இது ஒரு நாடகமாகத்தான் இருக்கிறது என்று நான் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. காரியக் கமிட்டி அங்கத்தினர்கள் சில தலைவர்கள் தெலுங்கானாவை திருப்பி ஆந்திராவுக்குக் கொடுக்கிறோம், பம்பாய் சிட்டியை குஜராத்தாக்கு கொடுக்கிறோம் இப்படியெல்லாம் அறிக்கைகள் விட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் பார்த்தால்தான் இது ஒரு நாடகமாக இருக்கிறது என்று நினைக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதைக்கண்டுதான் நான் என்னுடைய வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. உண்மையிலேயே இந்த அறிக்கையைப் பார்க்கும்போது கிரை ராஜ்யத்தைக் கண்டு அனுதாபப்பட வேண்டியதாக இருக்கிறது. (சிரிப்பு.) அந்தப் பெயரின் உச்சரிப்பு எனக்கு சரியாகத் தெரியாததால் அப்படி உச்சரித்து விட்டேன். மன்னிக்கவும், ஏனென்றால் கேரள ராஜ்யத்தின் விஸ்தீர்ணம் ரொம்பவும் குறைவாக இருக்கிறது. வட தேசத்தில் இருக்கும் ராஜ்யங்களின் விஸ்தீர்ணத்தைப் பார்த்தால் இது ரொம்பவும் குறைவாக இருக்கிறது. அங்கு பட்டே பட்டே ராஜ்யங்கள் இருக்கின்றன. ராஜஸ்தான் ராஜ்யத்தை எடுத்துக்கொண்டால் அது 132,300 சதுர மைல்கள் கொண்டதாக இருக்கிறது. உத்தர பிரதேசம் சுமார் லட்சத்தி அறுபதாயிரம் சதுர மைல்கள் கொண்டதாக இருக்கிறது. ஆனால் கேரளம் சுமார் 14,980 சதுர மைல்கள் கொண்டதாகத்தான் இருக்கிறது. அதில் ஒரு கோடி 36 லட்சம் ஜனத்தொகை இருக்கிறது. அதனால் இந்த கேரள ராஜ்யத்திற்கு இன்னும் அதிகப்படியான பூமியைக் கொடுத்து உதவ வேண்டியதாக இருக்கிறது. அந்த நிலைமையில் இது இருக்கிறது. அந்த நிலைமையைப்பற்றிக் கூறும்போது தேவிசுளத்தையும் பீர்மேடையும் அதற்குக் கொடுத்து விடவேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை. அவர்களை கொஞ்சம் அனுதாபத்துடன் பார்க்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். கஸர்கோட் இருக்கிறது கஸர்கோட்டில் சிலபாகத்தை கர்நாடகர் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏற்கெனவே கர்நாடகருடைய பூமி பெரிய விஸ்தீர்ணமுள்ளதாக இருக்கிறது. இரண்டு ராஜ்யமாக பிரிக்கக் கூடியது கர்னாடக பிரதேசம். அதை இரண்டு நாடுகளாகப் பிரித்து அவைகள் இரண்டு ராஜ்யங்களாக்கவேண்டும். அதையே அவர்களும்

4-54
p.m.

[Sri V. Balakrishnan] [21st November 1955]

சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அதனால் அவர்களை பெரும் மனதுடன் கல கோடு தாலாகாவை கேரளாவிற்கு விடலாம் என்று கேட்கலாம். அவர்களையும் நான் தயவுசெய்து கெஞ்சி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்பொழுது பெல்லாரி தாலாகா இருக்கிறது. அதைப்பற்றியும் பல அறிக்கைகள் வந்திருக்கின்றன. உண்மையிலேயே பெல்லாரியின் அமைப்பை கவனித்தாலேயே அதை மைசூருக்குக் கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அப்படி கொடுக்கவேண்டும் என்றே தலைவர்களும் சொல்லுகிறார்கள். அதற்கு வேண்டிய தீர்மானங்களும் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிக் கொடுப்பதற்கு ஆந்திர தலைவர்களுக்குக் கூட ஆட்சேபனை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அங்குள்ள பிரதம மந்திரி கோபால் ரெட்டியும், சஞ்சீவ ரெட்டியும் கூட, ஏன் பட்டாபி சீதாராமைய்யாவும் கூட முன்பே சொல்லியிருக்கிறார்கள். சமீபத்தில் தான் அதைப் பிரிக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஜஸ்டிஸ் மிஸ்ரா, முடிவு செய்த காரியம் அது. இந்திய சர்க்காரும் ஏற்றுக்கொண்டு பெல்லாரியும் மைசூருக்கு சேர்க்கப்பட்டது. அதனால்தான் நம்முடைய நண்பர் கனம் நாகண்ணை கௌடா கூட மைசூருக்குப் போக வேண்டியதாக ஏற்பட்டது. இப்பொழுது இந்தக் கமிட்டி அதாவது எஸ். ஆர். சி. கமிஷன் திடீரென்று அதை மறுபடியும் ஆந்திராவுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லியிருப்பதைக் கண்டு வருத்தப்பட வேண்டியதாக இருக்கிறது. நான் சமீபத்தில் பம்பாய் சென்றிருந்தேன். அப்பொழுது அங்குள்ளவர்களைக் கண்டு விசாரித்தபோது அவர்கள் எல்லோரும் ஏக மனதாக ஒரு முகமாக பெல்லாரி மைசூரைத் தான் சேரவேண்டும் என்றும் அதை மறுபடியும் ஆந்திராவுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்வது சரியல்ல என்றும்கூட அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார்கள். இவ்விதம் பெல்லாரியை திரும்பவும் ஆந்திராவுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று தீர்ப்பளித்திருப்பது ஆந்திரர்களுக்கும் மைசூர்காரர்களுக்கும் புதிய சண்டையை ஏற்படுத்துவதற்காக இருக்குமோ என்று சந்தேகப்படுகிறார்கள். அவ்விதம் சண்டைகள் ஏற்படாமல் இருக்க வேண்டிய பாதகாப்பு அளிக்கப்படவேண்டும். இதைப்பற்றி சென்னை சட்டசபையில் சொல்லுங்கள் என்று அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டதாலும் நியாயமானதாய் இருப்பதாலும் அதைப்பற்றி இங்கு நான் சொல்லுகிறேன். ஆகையினால் எந்த இடத்தில் நீதி இருக்கிறதோ அதைச் செய்யவேண்டும். எந்தந்த இடங்களில் அநீதி செய்திருக்கிறார்களோ அந்த இடங்களில் அநீதிகள் இல்லாமல் சென்னை ராஜ்யம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அநீதிகள் செய்யவேண்டும் என்றால் அதை சமமாகச் செய்யவேண்டும்.

இப்பொழுது எங்கு பார்த்தாலும் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்றால் பெரிய ராஜ்யங்கள் எல்லாம் வடக்கேதான் இருக்கிறது என்றும் "India is Bharat, and Bharat is U.P. India is Bharat and Bharat is U.P." அதாவது இந்தியா என்பது பாரத, பாரத என்பது உ. பி. என்று சொல்லுகிறார்கள். அங்குதான் பெரிய பெரிய ராஜ்யங்களாக இருக்கின்றன. இந்தியாவை எடுத்துக்கொண்டால் மத்திய சர்க்காரில் இருந்துகொண்டு மேலே ஆளுகிறவர்கள் எல்லோரும் உ. பி. யிலிருந்து வருகிறவர்கள்தான் என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்திய அரசாட்சியை நடத்திக்கொண்டு வருகிறவர்கள் உ. பி. யைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் என்றும் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். உயர்ந்த பதவியில் இருப்பவர்களும், எல்லோரும் மற்ற மாகாணங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் இருப்பதைக் காட்டிலும் உ. பி. மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் அதிகமாக இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். பிரதம மந்திரியார் அங்கிருந்து வந்தவர்தான், டி. பி. மந்திரியார் என்றால் அங்கிருந்து வந்தவர்கள்தான், காரியதரிசிகள் யார் என்றால் அங்கிருந்து வந்தவர்கள்தான், மற்ற எந்த பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களை எடுத்துக்கொண்டாலும் வர்கள் உ. பி. யிலிருந்து வந்தவர்கள்தான். மற்ற மாகாணங்களிலிருந்து வந்தவர்களாக இருக்க மாட்டார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த ஒரே ஒரு காரணத்தை வைத்துக்கொண்டுதான். "India is Bharat and Bharat

21st November 1955] [Sri V. Balakrishnan]

is U.P.” இந்தியா என்றால் பாரத், பாரத் என்றால் உ.பி. என்று சொல்லுகிறார்கள். இதற்கு இடம் கொடுக்காமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அதற்காகத்தான் கமிஷன் மெம்பர் பணிக்கர் கூட ஒரு ஆட்சேபணைக்குறிப்பு கொடுத்திருக்கிறார். அதாவது உ.பி. யை இரண்டு துண்டாக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆகவே உ.பி. ராஜ்யத்தான் மத்திய பாரத் என்ன இவைகளைப் பிரித்து ஒவ்வொரு ராஜ்யமும் ஐம்பதாயிரம் அல்லது அறுபதாயிரம் சதுர மைல்களுக்கு மேல் போகாமல் இருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எல்லா ராஜ்யங்களும் “territorial equality or parity” ஆக அமைக்கப்படவேண்டும்.

நம்முடைய தமிழ் பகுதியிலிருந்து தேவிஞளம், பீர்மேடு, சித்தூர் முதலிய பகுதிகளை எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது. பாலக்காட்டைப் பற்றி ஒருவரும் எடுத்துச் சொல்லவில்லை. அதையும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடாது. சித்தூர், தேவிஞளம், பீர்மேடு முதலியவைகளைப் பற்றி மட்டும் எடுத்துச் சொன்னார்கள். பாலக்காடு தமிழ் பகுதியைச் சேர்ந்தது. அதை தமிழ் நாடுடன் சேர்க்க வேண்டும். 907-ம் ஆண்டு ஏசுநாதர் பிறப்பதற்கு முன்பாகவே பாலக்காடு நமக்குச் சொந்தமான நாடு என்று அறிக்கை இருக்கிறது. அந்த அறிக்கையையும் இதோ என்னுடைய கையில் இருக்கிறது. அந்தப் பகுதியையும் கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவோடு முன் காலத்தைப்போல் இணைக்கப்படவேண்டும். அதற்கு வேண்டி எவ்வளவு உதவி சர்க்கார் செய்யவேண்டுமோ அவ்வளவு உதவி செய்யவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய உதவியைச் செய்யவும் அங்குள்ளவர்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள்.

MR. SPEAKER: The House will now adjourn and meet again at 9 a.m. to-morrow.

The House then adjourned.

VI.—PAPERS PLACED ON THE TABLE OF THE HOUSE.

1. Notification issued with G.O. Ms. No. 2380, Home, dated 30th August 1955, regarding remission of Court-fees for applications and petitions presented to Government by Government servants. [Placed on the table under section 82 (2) of the Madras Court Fees and Suits Valuation Act, 1955.]

2. Amendment to the Madras Public Service Commission Regulations, 1954, issued with G.O. Ms. No. 2739, Public (Services), dated 2nd September 1955, including within the purview of the Commission, the temporary post of Diesel Mechanic and Fitter in the Madras Industries Subordinate Service. [Laid on the table under Article 320 (5) of the Constitution of India.]

3. Amendment to the Madras Public Service Commission Regulations, 1954, issued with G.O. Ms. No. 2839, Public (Services), dated 12th September 1955, excluding from the purview of the Commission, the post of Assistant Private Secretary to the Governor. [Laid on the table under Article 320 (5) of the Constitution.]